MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Vem visar vägen i ett familje-fientligt och gudsförnekande samhälle?

- **Bli en lagbrytare - i Jesu namn** Berno Vidén sid 4
- **Ropet från Sodom** Arne Imsen sid 5
- **Angreppet mot familjen** Emanuel Johansson sid 12

Nr 1 ● 2011 ● Årg. 6 www.midnattsropet.se Sprides fritt!

Anita Eriksen:

- Jag hade inte plan men måste bryta u

Den som besöker storfamiljsgemenskapen på Bällsta Missionscenter el kommer snart i kontakt med Anita Eriksen, som ständigt vakar över det många år varit med i Maranataförsamlingens styrelse och är också dess Hon är föreståndare för hotellet och har lång tid också varit ansvarig för som är äldstebroder i församlingen.

Intervju: Stina Fridolfsson

När tidningen Midnattsropet nu äntligen gör ett reportage om **Anita Eriksen**, är det svårt att presentera allt hon arbetar med. Naturligtvis ekonomiavdelningen, men också blomrabatter, koll av värmen i rummen, elförbrukning, brödbeställning, m.m. Och är hon inte på något möte, tittar man mot dörren och undrar om hon inte snart ska dyka upp.

En eftermiddag satt jag med Anita och fick ta del av några glimtar från hennes sextioåriga liv.

Maranatamöten i Småland

Anita växte upp i Småland, föräldrarna var pingstvänner, men när Maranata började ha möten i trakten, sökte de sig snart dit. Det här var 1962, Anita var tolv år, och var väl inte så angelägen att gå på möten. De kunde vara ganska tråkiga, tyckte hon. Men så skulle det vara dop i ett Maranatamöte en söndag eftermiddag. Några bekanta hade öppnat sin tomt för Maranata, som hade tältmöten där. Då ville Anita äntligen följa med. Hon beskriver vad hon upplevde:

-När jag kom till mötet var där en atmosfär jag aldrig upplevt förr, och jag kände med detsamma: det här vill jag ha! Det resulterade i att vid tiden för nästa möte lämnade jag min kompis tidigt, gick hem och klädde om. Mamma frågade vad jag skulle göra. -Jag ska på möte, så klart! svarade jag. Det var mitt sätt att uttrycka det, och sedan var det bara möten, möten. Det uppfyllde hela min värld.

Anita var redan döpt i en pingstförsamling, men blev sedan andedöpt, och skildrar hur det gick till:

-Andedopet upplevde jag i ett litet bönemöte där vi var bara sju – åtta personer. De kom och bad för mig. Evangelisten i församlingen sa till mig: -Lyft på armarna! Jag gjorde det, och upplevde då att en väldig kraft kom över mig. Det var väldigt förlösande. Däremot upplevde jag inte tungotalet då, det kom ett par månader senare. Vi hade åkt till Vetlanda på ett möte. Vi barn och ungdomar satt alltid på första bänk. När mötet var slut böjde vi alla knä. När vi låg där och bad till Gud kom plötsligt något konstigt ljud från min mun. Då blev jag rädd, och hoppades att ingen hört mig. Jag svalde de där ljuden, men efter ytterligare ett par månader då vi hade tältmöten inbjöd man till förbön för sjuka. Min mamma, som led av ledgångsreumatism gick fram. Då blev jag så angelägen att bedja för henne, och plötsligt stod jag där – jag vet inte om jag stått en eller fem minuter, men jag konstaterade att tungotalet bara forsade ur munnen på mig. Och jag kände att det där språket bara fanns hos mig, och var ingenting som jag hade hittat på. Så jag vet att Gud kan göra saker som man absolut inte själv hittar på. Det är väldigt viktigt för mig.

-Vi åkte nästan fyra mil till möten. Vi hade ingen egen bil, man var hänvisad till att följa med andra som erbjöd skjuts, för det mesta söndagkvällar. Ofta ringde någon och frågade om vi ville följa med, men så hände det att söndagen gick och ingen ringde. Frampå eftermiddagen blev jag orolig. Jag levde hela veckan på dessa söndagkvällsmöten och ville ju så gärna på möte. Mina föräldrar sa att jag kunde ringa och fråga någon. Min mamma berättade sedan för mig om en familj vi brukade ringa till att det hade hänt att de egentligen inte tänkt åka på möte, men då jag ringde kände de det angeläget, och åkte i alla fall för min skull. Det var en stor mission de gjorde.

Utbildning och framtidsplaner

Anita gick handelsgymnasiet, redovisningstekniska linjen. Att hon skulle gå ut gymnasiet hade hon tidigt bestämt, men sedan visste hon inte vad hon skulle hitta på. Sista året i skolan blev hon påverkad av kamrater att försöka studera vidare. Hon tänkte att det skulle nog passa att söka in på

erat det –

pp!

ler bor på Pilgrimshem Hotell, dagliga arbetet där. Anita har kassör.
köket. Hon är gift med Verner,

socialhögskolans administrativa linje. Dessa skolor fanns i Örebro och Stockholm. Där hade också Maranata livaktiga församlingar, och Anita tyckte att hon planerade bra.

-Men så började jag vakna på nätterna och fundera. Nej, tänkte jag, Jesus kommer snart. Ska jag då ägna tre år åt skolan, och än om jag hinner gå på möten, så blir jag ju begränsad. Så måste jag ta studielån, och måste säkert jobba tre år för att betala tillbaka lånet. Där går alltså sex år av mitt liv.

Närmare församlingen

Anita var inte mer än sjutton år när hon brottades med dessa funderingar.

-Jag upplevde hur Gud talade till mig. Jag hade planerat allt jättebra, men jag ville ju tjäna Gud, så jag skrinlade dessa planer på vidare studier.

Anita började söka jobb. Det var svårt få arbete i Småland, och hon skickade sina papper till arbetsförmedlingen i Stockholm, och där fick hon ett jobb på SE-banken.

-Det var till bibelskoleavslutningen 1968 jag flyttade upp till Stockholm, erinrar sig Anita.

-Det var första gången jag var med på möten i Stockholm. Det var bara liksom en uppföljning av vad jag redan upplevt. Jag gick på alla möten jag kunde, och det var ju mera möten i Stockholm än i mina hemtrakter. Det var det här som var livet!

Anita arbetade på en avdelning där man tog hand om hyresinbetalningar för fastigheter, och det var särskilt mycket arbete vid månads- och kvartalsskiften. En arbetskamrat fick dödsfall i familjen och måste resa hem, vilket resulterade i att Anita fick hoppa in och jobba en hel del övertid.

-Jag samlade på mig massor av övertid. Jag ville så gärna vara med i församlingen som den här tiden var på Johannelund, och det hände så mycket spännande saker. Jag började ta ut en ledig dag i veckan för att använda min övertid, och då åkte jag till Johannelund. Där hjälpte jag till med att skriva av predikningar som skulle in i tidningen. Så småningom krympte min övertid ihop, och då tog jag en halv dag. Men då hade jag redan flyttat in på Johannelund.

Anita berättar om hur hon ofta på lunchrasterna sprang från banken till de torgmöten som hölls med utgångspunkt från Gamla Bro, där församlingen börjat arbeta 1973. Hon kom varje ledig stund till församlingen. Och då kom frågan om hon inte också skulle flytta in i storfamiljen. Men Anita tvekade litet:

-Jag hade egen lägenhet med förstahandskontrakt vid Slussen. Jag tyckte att det passade så bra. Jag hade min bostad, och åkte på alla möten jag kunde vara med på. Jag menade att de som bodde på Johannelund var ju dels de som var evangelister, sådana som kunde ta hand om människor. Och dels var det hjälpbehövande, nyfrälsta som behövde omvårdnad. Jag tyckte att jag var varken det ena eller det andra, säger Anita med ett generat skratt.

En klar uppbrottssignal

Det gick en tid, men så spetsade situationen till sig, så Anita fick göra sitt val:

-På sommarkonferensen var det ett eftermiddagsmöte då hela storfamiljen skulle sitta uppe på plattformen. Jag minns att jag sa till Ulla Näsholm, eftersom jag höll till så mycket på Johannelund, att jag skulle också vilja sitta med uppe på plattformen. -Klart du ska sitta med däruppe!sa hon. Och jag, glad i hågen, satte mig däruppe längst bort vid tältduken. Under det här mötet upplevde jag plötsligt: -Nej, nu måste du flytta till Johannelund, du måste flytta in i storfamiljen! Det här var inget som jag hade planerat. Också den här gången var det i en situation då jag tyckte allting var så bra. Men jag kände bara att jag måste bryta upp.

Anita var riktigt omtumlad av den här starka maningen hon nu fått att flytta till Johannelund, och tänkte att där kunde ju inte finnas någon plats för henne. Men det visade sig att det fanns. Direkt efter mötet hade hon ärende in i konferenskansliet, och då fick hon reda på att en av dem som bodde på Johannelund skulle flytta in till Gamla Bro, eftersom hon mest höll till därinne. Och då fanns alltså ett rum för Anita!

Efter konferensen hade hon planerat att vara en vecka på Johannelund och hjälpa till i den servering som fanns där, och då fick hon också flytta in i sitt nya rum.

När **Arne Imsen** fick veta att Anita ville arbeta i församlingen, bad han henne ta hand om kassan. Hon kom allt mer in i och fick lära sig hur församlingens bokföring sköttes, och där fick hon användning för sina kunskaper.

Anita hör till dem som inte talar om sina insatser. Men vi som levt tillsammans med henne i många år, vet ju hur hon sköter blomrabatter, kollar om elementen har lagom temperatur, avläser elmätarna och vakar över Pilgrimshem Hotell som föreståndarinna. Hon har alltid varit den självklara deltagaren i viktiga möten med hyresvärden Stockholm Stad, och med

forts sid 27

Anita har många års erfarenhet av storfamiljsliv. Den här bilden är från Myrhult 1977.

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2011

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-FÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS:
Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: **www.maranata.se**
E-post: **info@maranata.se**

Mission i Dominikanska Rep.
Info (spanska) **do.maranata.se**

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.bällstamediacenter.se
E-post: **bmc@maranata.se**

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Lagbrytare - i Jesu namn

Text: Berno Vidén

Skolan är ett område som upptar den mesta tiden för landets barn och ungdom, och där har föräldrarna inte något att säga till om. Det är skolan som utifrån Skolverkets direktiv och värderingar, ska forma och fostra barnen till goda samhällsmedborgare - ingen annan.

Midnattsropet har tidigare skrivit om hur svensk skollagsstiftning blivit alltmer totalitär i sina anspråk, bland annat i kraven på vem som får undervisa, och om vad. Alternativa undervisningsformer, såsom hemundervisning, motarbetas av myndigheterna, vilket är en linje som finner sin motsvarighet i Tysklands skollagar från 1933! Skrämmande!

För innevarande år har regering och riksdag beslutat att stoppa de föräldrar och barn som vill välja hemundervisning. Enligt nya skollagen som träder i kraft i sommar krävs något så kryptiskt som 'synnerliga skäl' för att erbjuda barnen alternativ undervisning.

I januari fälldes en man för brott mot innehav och spridande av barnpornografi, det så kallade *"Manga-målet"*. Han hade spridit tecknade figurer, föreställande minderåriga, och dömdes till dagsböter av Uppsala Tingsrätt den 30 juni 2010, en dom som nu fastställts av Svea Hovrätt, och som de flesta nog anser vara helt riktig.

Men vad händer då i svenska skolan? Jo, där utsätts barnen och kränks utan att du som förälder har någon som helst möjlighet att ingripa. Med statliga miljoner inbjuds RFSU till skolorna för att med tecknad rörlig film visa hur barn har sex med barn. Barnpornografi, helt lagligt. Filmen har redan visats för ett stort antal elever och lärare över hela Sverige.

Tidigare har elever haft den möjligheten att utebli från vissa lektioner, men enligt nya skollagen är alla lektioner obligatoriska för alla elever. Dessutom ingår sexualundervisningen numera som genomsyrande element i flera ämnen, exempelvis svenska. Helt nyligen uppmärksammade media hur föräldrar som har barn i en skola i Tomelilla protesterade över att 13-åriga elever tvingades skriva uppsatser om sina sexuella upplevelser. För att få VG skulle texterna vara utförliga och inspirerade.

Utbildningsradion (UR), ett Public Service-företag reglerat av staten med hela svenska folket som uppdragsgivare, har på internet lagt ut RFSUs film till allmän beskådan. UR är polisanmält av minst två olika personer och själv överväger jag som svensk medborgare polisanmäla både UR och RFSU för spridande av barnpornografi.

Dock är risken liten eller obefintlig att det så kallade undervisningsmaterialet klassas som illegalt. I varje fall enligt Madeleine Leijonhufvud som är professor emirita i straffrätt.

– Man kan givetvis ha åsikter om filmen och vad den visar men ur ett juridiskt perspektiv har jag svårt att se att den skulle kunna fällas för något, säger hon till Världen idag.

Med andra ord: I Sverige är användandet av barnpornografiskt material i undervisningssyfte inte bara lagligt, utan även sanktionerat med statliga miljoner, där varje medborgare är med och betalar produktionen genom exempelvis tv-licensen.

Men det är förbjudet att på grund av religiös eller filosofisk övertygelse säga nej till att låta barnen delta i denna otillbörliga påverkan. Uteblir eleven från lektionen hotas föräldrarna med vite.

I denna obligatoriska undervisning uppmuntras barnen att pröva sig fram, genom att de tvingas studera rörliga tecknade personer som detaljrikt visar hur gruppsex och homosex kan gå till. Att hålla sitt barn borta från den undervisningen är ett lagbrott.

I skolan lär sig barnen ytterst lite om återhållsamhet och normalt samliv men desto mer om tillfälliga sexuella utlevelser. Att våga påstå att äktenskapet mellan en man och en kvinna utgör grunden för sexuellt samliv anses kränkande. Skolan gör intrång i områden som hör familjen till och skadar barnens integritet.

Troende förälder, om du är angelägen om att barnen ska bevaras från kränkning och övergrepp under skoltid, bland annat av det slag som nämnts ovan; ta dem ut ur skolan. Det finns alternativa lösningar, även om myndigheterna försöker odugligförklara dig och genom lagstiftning stänga möjligheten.

Bli en lagbrytare - i Jesu namn!

Ropet från Sodom

I Jesu undervisning om de yttersta dagarna, möter vi en mängd intressanta och märkliga detaljer. Jesus beskriver det andliga och moraliska fördärvet, som då skall råda med obarmhärtig realism. Tillståndet är dock inte någonting som plötsligt uppkommit, utan är ett resultat av en lång utveckling.

-Ty såsom ljungelden, när den ljungar fram, lyser från himmelens ena ända till den andra, så skall det vara med Människosonen på hans dag. Men först måste han lida mycket och bliva förkastad av detta släkte. Och såsom det skedde på Noas tid, så skall det ock ske i Människosonens dagar: människorna åto och drucko, män togo sig hustrur, och hustrur gåvos åt män, ända till den dag då Noa gick in i arken; då kom floden och förgjorde dem allasammans. Likaledes, såsom det skedde på Lots tid: människorna åto och drucko, köpte och sålde, planterade och byggde, men på den dag då Lot gick ut från Sodom regnade eld och svavel ned från himmelen och förgjorde dem allasammans, alldeles på samma sätt skall det ske den dag då Människosonen uppenbaras. (Luk 17:24-30)

Jesus talar vid det här tillfället om tiden för sin tillkommelse, och vad som skall kännetecknа tidsålderns avslutning. Han börjar dock med att förklara, att han ”först måste … lida mycket och bliva förkastad av detta släkte”. Jesus måste alltså först utstå ett kval, som icke skulle vara begränsat till försoningslidandet på korset. Det skulle vara ett maratonlidande, som skulle dra släktet igenom och kulminera i ett avståndstagande.

Den period under vilket avståndstagandet och utstötningen skulle avslutas benämner Jesus för Människosonens dagar. Vi kan även se att perioden kommer att avslutas på en speciell dag, då Människosonen uppenbaras. Jesus jämför den dagen med vad som skedde i Sodom på Lots tid: människorna åt och drack, köpte och sålde, planterade och byggde. Det Människosonen representerar av levande kristendom kommer alltså icke att genomsyra samhället eller påverka kulturen i den mening, som många samhällsreformatorer tror. Den levande kristendomen kommer tvärtom att stötas ut från systemen och institutionerna och placeras utanför.

Lot levde i en miljö, som kännetecknades av ett djupt förfall på många områden. Vad som hände i Sodom, har till och med präglat vårt språk, så att vi ibland kan tala om att leva ett sodomitiskt liv. Vi tänker då på omoral i en speciell mening och syftar på det som gäller sexualmoralen, nämligen homosexualiteten.

Predikan av Arne Imsen, publicerad i MR nr 18 och 19, 1974

Människorna i Sodom hade övergivit det naturliga förhållandet mellan könen. Vi misstar oss dock, om vi tror att homosexualiteten var specialsynden eller karaktärsdefekten hos folket. Homosexualiteten var egentligen resultatet av en process, icke själva synden, utan straffet för synden. Den var en följdverkan av ett redan onormalt förhållande mellan människor. En upplösning hade redan skett på andra områden, vilket lett till att det normala förhållandet mellan man och kvinna successivt ersatts med något abnormt och perverst.

Började med underlåtenhet

Upplösningen började med en underlåtenhetssynd. Det började med en passiv förnekelse, som ägde rum i själva tillbedjan, därigenom att man underlät att tacka och prisa Gud.

Att vara försumlig i sin gudstjänst leder alltid till självförgudning, människoförgudning och personkult. Därpå följer en fortsatt degenerering från den ena nivån till den andra, ända tills nivåsänkningen gått så långt, att man hamnat på djurets plan. Då har människan förlorat kontakten med sitt ursprung och förvandlats till en animalisk driftsvarelse. Hon kan vara en primitiv eller civiliserad dåre. I båda fallen är hon ett vilddjur. Hela världen är verkligen fylld av vilddjur och dårar. Hela vår jord håller på att förvandlas till ett globalt sinnessjukhus.

När vi ser dessa missförhållanden, brukar vi frestas till att angripa enbart symptomen. Det finns ju experter på det. Man angriper till exempel homosexualiteten och sätter in åtgärder för att eliminera den. Man tänker dock inte på att det finns en yttersta orsak till allting. Därför måste vi finna en lösning, som inte bara inskränker sig till att konstatera symptomen, utan framför allt söker eliminera sjukdomsorsakerna.

Upplösningen i Sodom hade med den parallella utvecklingen av tro och moral att göra. På tro följde moral, och på moral följde tro. Tron handlar om vårt förhållande till Gud, det vill säga vår gudaktighet och moral om vårt förhållande till våra medmänniskor, det vill säga vår rättfärdighet. Vårt förhållande till Gud visar sig alltid i hur vi behandlar våra medmänniskor. Tron måste därför alltid

manifestera sig i trons egna gärningar.

Vad blev straffet?

Vad blev då straffet för sodomiternas synd? Straffet låg i att de blev prisgivna och överlämnade åt sin synd. Den absolut största olycka, som kan hända en individ eller en nation är att bli prisgiven och få existera vidare obesvärad och obekymrad. Det är att få leva i en falsk trygghet.

Det är i en sådan förljugenhet man möter den sofistikerade människan. Hon har praktiskt taget prövat allt men aldrig funnit tillfredsställelse i någonting. Ju mer i världen hon prövat, desto olyckligare har hon blivit, och ju mer avancerade hennes utlevelser blivit, desto större olycka har hon skapat. Så har hon successivt byggt ut det helvete, som hon bär inom sig och förvandlat sin tillvaro till en helvetets förgård.

Den största olycka som kan drabba en människa är att hamna i likgiltighet, ty det talar om att hon är prisgiven och överlåten åt sin synd. Skriften säger att det som återstår för en sådan, är en fruktansvärd väntan på en slutlig dom. Det har med lagen om sådd och skörd att göra. Det vi med våra gärningar och vårt liv sår, det får vi en gång skörda. Domen över all likgiltighet och självupptagenhet kommer därför med matematisk säkerhet. Privatkapitalismens oerhörda egoism måste resultera i en fruktansvärd uppgörelse till slut. Jag menar inte privatkapitalismen som ett politiskt system, utan jag tänker på den självupptagenhet, som kommer av den oerhörda begärelsens lidelse vi har i vårt väsen och som visar sig i att vi ständigt samlar saker på oss.

Homosexualiteten var egentligen resultatet av en process, icke själva synden, utan straffet för synden.

Djupare orsak bakom

Med den här bakgrunden förstår vi, att det kan finnas en annan och djupare orsak till att förstörelse drabbade Sodom. Vad var det som var så speciellt ont på den här tiden? I Luk 17 talar Jesus om, att människorna åt och drack, köpte och sålde, planterade och byggde. Jesus säger dock inte ett enda ord om otillbörliga ting i den mening som vi tänker oss.

Vi skall gå till ett annat ställe i Skriften och se.

> -Men folket i Sodom var mycket ont och syndigt inför HERREN. (1 Mos 13:13)

Det finns en benägenhet hos moderna människor att överlägset dra lite på munnen, när man hör att folket var mycket ont och syndigt. Leendet är dock endast en reflex av människans inre. Den människa som har en liten aning ödmjukhet lyssnar noga till sådana ord och vill naturligtvis veta, vad det kan vara fråga om. Kan det möjligen handla om henne själv? Finns det inte bara en individuell ondska, utan finns det också ett kollektivt moraliskt ansvar? Har vi något med vår broders situation att skaffa? Kan det möjligen tänkas att vi på ett eller annat vis, ja, kanske på många sätt till och med är sammanlänkade i en ödesmättad situation, där vi har blivit delegerade gudomlig makt till att hjälpa varandra?

Vi läser ytterligare ett ställe:

> -Och HERREN sade: "Ropet från Sodom och Gomorra är stort, och deras synd är mycket svår; därför vill jag gå ditned och se om de verkligen i allt hava gjort efter det rop som har kommit till mig; om så icke är, vill jag veta det." (1 Mos 18:20-21)

Vad talas det här om för rop, som stigit upp till Herren, men som Sodoms innevånare tydligen inte hörde? Det var ett rop som folket haft möjlighet att ge ett rätt och riktigt svar på men underlåtit att göra. De gav sig icke på de problem, som var orsaken till ropet, utan försökte skaka av sig dem. De gjorde sig därmed skyldiga till en ödesdiger försummelse, som icke kunde ge dem något annat än ett fruktansvärt straff.

Vad var det för ett rop? Det hörs ett rop också i vår tid, och orsaken till det ropet emanerar ur exakt samma källor. Det finns en väldigt stor likhet mellan situationen i Sodom och den vi ser tecknad i Jakobs brev angående den yttersta tiden.

> -Hören nu, I rike: Gråten och jämren eder över det elände som skall komma över eder. Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal; edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd och skall såsom en eld förtära edert kött. I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna. Se, den lön I haven förhållit arbetarna som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron. (Jak 5:1-4)

Vad är det för ogudaktiga och korrumperade människor, som aposteln talar om, och vad är det för förhållanden han skärskådar på ett så ohyggligt sätt? Lägg märke till hur det står: ”eder rikedom multnar bort”. Det handlar alltså om en pågående förruttnelseprocess, som slutar i total upplösning. Denna gång är det dock icke sodomiter det gäller utan tydligen bekännande kristna, som håller på att ruttna ner. De här kristna har skapat ett rent ogudaktigt system. De har skaffat sig maktmedel, som de sedan utnyttjat för att förtrycka medbröder och medsystrar.

Tänk att det finns människor som kan exploatera den sociala nöden i rent egoistiskt syfte och utnyttja sina medmänniskor, därför att de befinner sig i ett underläge av något slag. Det kan vara ett psykologiskt, ekonomiskt, socialt, politiskt eller intellektuellt underläge. Detta söker människor som är starkare att utnyttja för att skaffa sig fördelar. Så kan man förvandla medbröder till trälar.

Jag vet inte om alla känner igen sig i den här situationen. Vi förfogar väl inte över några stora kapital, säger en

del. Det behövs dock sannerligen inte så stort kapital för att vi skall kunna utnyttja det i eget syfte. Slår det igenom i ett litet sammanhang i vår vardag, slår det naturligtvis igenom i ett större. Det lilla onda kommer att mångmultipliceras, om det icke besegras redan från första början i själva roten. Roten till det onda finns dock inte utanför oss. Den finns i vårt eget väsen.

Jag vet att vi inte kan förvandla hela världen i ett enda ögonblick, men vi kan åtminstone börja med vår egen lilla värld. Förändringen av världen måste alltså börja i vårt eget hjärta. Har vi överflöd då andra lider brist, måste vi dela med oss.

Den största olycka som kan drabba en människa eller ett folk är att hamna i likgiltighet inför omgivningens nöd. Skriften säger att det som återstår för en sådan är en fruktansvärd väntan på en slutlig dom. Det var en sådan likgiltighet som för Sodom resulterade i en så ohygglig förstörelse. Massornas rop, de förtrycktas och de exploaterades rop hade stigit upp till Herren.

När vi skall bedöma saker och förhållanden, gör vi det ofta på ett alldeles för ytligt sätt. Vi taxerar människor efter deras kläder, bildning och uppträdande och glömmer att se på tingen på det sätt Jesus gjorde.

> -Mina bröder, menen icke att tron på vår Herre Jesus Kristus, den förhärligade, kan stå tillsammans med att hava anseende till personen.
> Om till exempel i eder församling inträder en man med guldring på fingret och i präktiga kläder, och jämte honom inträder en fattig man i smutsiga kläder, och I då vänden edra blickar till den som bär de präktiga kläderna och sägen till honom: "Sitt du här på denna goda plats", men däremot sägen till den fattige: "Stå du där", eller: "Sätt dig därnere vid min fotapall" - haven I icke då kommit i strid med eder själva och blivit domare som döma efter orätta grunder?
> Hören, mina älskade bröder: Har icke Gud utvalt just dem som i världens ögon äro fattiga till att bliva rika i tro, och att få till arvedel det rike han har lovat åt dem som älska honom?
> I åter haven visat förakt för den fattige. Är det då icke de rika som förtrycka eder, och är det icke just de, som draga eder inför domstolarna?
> Är det icke de, som smäda det goda namn som är nämnt över eder? (Jak 1:1-7)

Det är ganska typiskt för oss, att när vi ser på det yttre, brukar vi dra våra slutsatser. Har ni hört hur man säger: ”Han såg så rejäl ut!” Du kan skriva upp att det berodde på kläderna! Vi faller så lätt för det som charmerar och imponerar, och så sättes våra fallna sinnen i rörelse och vi börjar taxera och handla. Med nedlåtande, förödmjukande attityder och överlägsna ord behandlar vi våra medmänniskor, som ser fattiga och enkla ut. I stället tar vi emot sådana som är så fina och präktiga, att de knappast behöver Jesus. Skulle vi träffa på dem i vardagslivet, kunde vi många gånger finna dem hålla på med att manipulera med människor och i snikenhet försöka exploatera dem. Men det undviker vi att gräva i och dra fram i ljuset. Herren ser dock orättfärdigheten.

Det är detta vi bör tänka på när vi läser Jakobs brev.

> -Se, den lön I haven förhållit arbetarna som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron. (Jak 5:4)

Vad var det för ett rop som ljöd i de yttersta dagarna? Det var arbetarnas rop, som steg upp till Herren. Det var massornas rop, de förtrycktas och de exploaterades rop. Det är en sak att gå till fackföreningen och få hjälp med ackordet och för att lösa ett tillfälligt problem. Men tänk när den förtryckta mänsklighetens samlade rop stiger upp till Herren och svaret kommer från Gud. Vi förstår hur det svaret kommer att bli, när det för Sodoms synd resulterade i en sådan ohygglig vedergällning.

Har det här sammanhanget någonting med Sodom att göra då? Ja, låt oss läsa!

> -Så sant jag lever, säger Herren, HERREN: din syster Sodom och hennes döttrar hava icke gjort vad du och dina döttrar haven gjort. Se, detta var din syster Sodoms missgärning: fastän höghet, överflöd och tryggad ro hade blivit henne och hennes döttrar beskärd, understödde hon likväl icke den arme och fattige. Tvärtom blevo de högfärdiga och bedrevo vad styggeligt var inför mig; därför försköt jag dem, när jag såg detta. (Hes 16:48-50)

Sodoms synd hade med fördelningen av resurserna att göra. Det sammanföll med folkets djupt rotade egoism och självupptagenhet. Sodom var ett välfärdssamhälle i inre upplösning. Där fanns ingen kärlek. Det var dock inte i första hand den gudomliga kärleken man saknade, utan den naturliga.

> -Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna. (Matt 24:12)

Här talas det om laglöshet. I 2 Tim 3:3 möter vi ett annat uttryck för samma sak: ”Kärlekslösa mot sina närmaste”.

Det är svårt att vara människa, men det är ännu svårare att vara kristen. Skall vi förverkliga de ideal Jesus gav oss, kommer vi nämligen att ledas in i många och svåra konflikter. Därigenom att det finns så många blockbildningar och system, som ligger i vägen, invecklas vi i en kamp på liv och död. Det blir inte bara fråga om att existera och överleva. Striden kommer att gälla vårt människovärde. Skall vi acceptera att system och förhållanden degraderar oss till animaliska driftsvarelser och som gör att vi följer instinkterna, eller skall vi bibehålla vår ställning i skapelsen som Guds medregenter? Skall vi vara slavar eller herrar? Då uppstår också frågan hur vi skall använda de resurser Gud har gett oss i den synliga skapelsen. Skall vi använda dem till vårt och andras fördärv? Skall de deformeras eller reformeras?

Jag vet att vi inte kan förvandla hela världen i ett enda ögonblick, men vi kan åtminstone börja med vår egen lilla värld. Gör vi det kan stora ting ske. Då upptäcker vi nämligen, att den problematik, som finns i världen ingenting annat är än dina och mina problem mångmultiplicerade. Förändringen av världen måste börja i vårt eget hjärta. Vad är alltså mer naturligt än att om jag har överflöd, så måste jag dela med mig. Men det är detta som inte sker. I stället blir det ackumulerat hat.

"Därigenom att laglösheten förökas,

Den största olycka som kan drabba en människa eller ett folk är att hamna i likgiltighet inför omgivningens nöd.

skall kärleken hos de flesta kallna", läste vi. Om vi går till en tidigare vers i samma stycke, får vi se ytterligare en sida av samma sak.

-Och I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förloren besinningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne. (Matt 24:6)

Vad handlar det här om? Det är fråga om hungerrevolt och ungdomsrevolt. Jag tycker det är fruktansvärt att höra hur likgiltiga många gamla kristna kan vara inför massornas fruktansvärda rop. Jag har nämligen en känsla av, att det inte är massornas rop som stiger upp till Gud. Det är mitt rop, det är min skuld.

Ja, vi har alla del i det. Vi har också gött oss på vår slaktedag, det vill säga, precis i katastrofens skugga leker, njuter och lever vi som om livet här skulle bestå i all evighet. I en värld utav lögner, bortförklaringar och falskhet, där lever vi; och vi drömmer och hoppas. Ovanpå alltsammans talar vi om frälsning och andedop. Då har till och med andedopet blivit ett medel till att så att säga välsigna förbannelsen och ge alibi åt självviskheten.

Låt oss läsa ytterligare ett ställe:

-Men det må du veta, att i de yttersta dagarna svåra tider skola komma. Ty människorna skola då vara självviska, penningkära, stortaliga, övermodiga, smädelystna, olydiga mot sina föräldrar, otacksamma, gudlösa, kärlekslösa mot sina närmaste, trolösa, begivna på förtal, omåttliga, tygellösa, fientliga mot det goda, förrädiska, besinningslösa, förblindade av högmod; de skola älska vällust mer än Gud, de skola hava ett sken av gudsfruktan, men skola icke vilja veta av dess kraft. (2 Tim 3:1-5)

Hel värld i olycka

Här vidgas perspektivet, så att vi får blicka ut över en hel värld, som lever i djup och förblivande olycka. Självviskheten hade fört människorna in i en ohygglig situation. Från Sodoms hungrande och förtryckta massor, från ett folk och ett släkte, som hade prisgivits, steg dock ett rop upp till Gud.

Jag tror att Sodoms och Gomorras folk fick ett tillfälle till omvändelse. Det ser så ut i Skriften. Den som däremot icke fick ett tillfälle var Lots hustru. Jag tror att massor av förtryckta, förförda, våldförda, plågade och utstötta i välfärdssamhällena Sodom och Gomorra fick ett tillfälle, när Jesus kom ned i dödsriket. Jag tror att skaror är överförda till paradiset och väntar på uppståndelsens morgon. Bibeln säger nämligen att det kommer en uppgörelsens morgon, och den kommer att ha en helt annan karaktär än det vi anar.

-I haven levat i kräslighet på jorden och gjort eder goda dagar; I haven gött eder av hjärtans lust "på eder slaktedag". I haven dömt den rättfärdige skyldig och haven dräpt honom; han står eder icke emot. (Jak 5:5-6)

Vad har den stackars människan egentligen för möjligheter att hävda sig eller göra anspråk på sina rättigheter? Det måste bli en revolution och ett regimskifte till sist, även om det kommer att få en annan karaktär än det vi anar.

-Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen huru åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. (Jak 5:7)

Här ser vi att lidandet till slut skall visa sig icke ha varit förgäves. Därför ser vi i det förlängda perspektivet en total återupprättelse för mänskligheten, då varenda en skall få tillbaka sitt människovärde.

Jag vet inte hur det skall ske, men en sak vet jag, och det är att Jesus skall komma igen. Vår mänsklighet behöver honom tillbaka, liksom församlingen behöver honom. Han måste komma för att befria denna mänsklighet, som är så kränkt och terroriserad av sataniska makter.

I den första etappen kommer Jesus för att hämta sin brudeförsamling hem till härligheten. Han slutar dock icke med det, utan fortsätter sina operationer till dess att alla hans fiender är lagda honom till en fotapall. Då skall det också visa sig, att hans fiender är mänsklighetens fiender. När detta blir avslöjat, skall hela mänskligheten erkänna Gud Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre.

Jag sjunger nästan dagligen med de svarta: ”Det skall bli frid på vår jord en gång i tusen år.” Det kommer en församlingens uppryckelse. Det kommer också ett jordens och skapelsens sabbatsår i tusen år. Det kommer en slutuppgörelse inför den vita tronen för alla kränkta, förödmjukade, utmönstrade, förtryckta och för alla plågade och terroriserade. Jag måste få tro det, annars skulle jag inte våga leva en dag till.

Tänk när den förtryckta mänsklighetens samlade rop stiger upp till Herren och svaret kommer från Gud.

Se på moralisterna och fariséerna, hur de angriper symptomen i vårt samhälle idag. De talar indignerat om homosexualiteten och den låga sexualmoralen i stället för att vara med och rycka upp roten till det onda. Det vill de dock inte, därför att de har kristnat sin kapitalism, sin självupptagenhet och egoism och gömmer sig bakom det, medan de säger att de är välsignade av Gud. Roten till det onda sitter i vårt eget väsen. Vi har inte kunnat praktisera den människokärlek som Skriften talar om.

Låt oss se vad rotsynden är

-Vi hava ju icke fört något med oss till världen, just därför att vi icke kunna föra något med oss ut därifrån. Hava vi föda och kläder, så må vi låta oss nöja därmed. Men de som vilja bliva rika, de råka in i frestelser och snaror och hemfalla åt många dåraktiga och skadliga begärelser, som sänka människorna ned i fördärv och undergång. Ty penningbegäret är en rot till allt ont; och somliga hava låtit sig så drivas därav, att de hava villats bort ifrån tron och därigenom tillskyndat sig själva många kval. Men fly sådant, du gudsmänniska! (1 Tim 6:7-11)

Den som ger sig helt åt penningbegär hamnar i förbannelse, men den som flyr ifrån det får välsignelse. Guds ord drabbar alltså inte bara dem som är rika, utan också de som vill bli rika. Det gäller hela tiden uppsåtet. Varför vill vi ha rikedomar?

Har vi överflöd då andra har brist, då måste vi dela med oss. Och begär människor att få låna av oss, skall vi låna dem utan att kräva tillbaka och utan att begära ränta för det. Vad vi skall göra är alltså att vi ser till att vi skaffar oss vänner på den andra sidan, där vänskapen inte är temporär utan förevigad i en evig tillgivenhet och kärlek.■

En katolsk voodoofest

Veronica Vidén, en av Maranataförsamlingens utsända missionärer i Dominikanska republiken, beskrev nyligen i sin blogg en voodoofest hon blev åsyna vittne till. Voodookulten har aktualiserats allt mer på senare år genom att den numera blivit erkänd religion och just nu i dagarna har en internationell vandringsutställning om voodoo öppnat i Stockholm.

Text: Veronica Vidén

Fiesta de palo

Intensiva afrikanska trumrytmer ljuder över hela gatan. Grannen har en *”fiesta de palo”*, en så kallad dominikansk katolsk voodoofest. En märklig uppblandning. Rytmerna och dansen står för deras afrikanska och europeiska ursprung, och samtidigt har man tagit in den haitiska voodoons åkallan på andar och helgon. Man ropar i intensiva sånger på ärkeängeln Mikael, och ibland hör man namnet Belial (en slags demon). *”Mikael är här!”* hörde jag hur de ändrar sin sångtext när jag gick förbi för en stund sedan. Alkoholen flödar och folk kommer in i en slags extas, och någonstans bland gruppen av människor som är samlade till denna katolska voodoofest står även ett altare.

Carmen, vår granne, berättar att de ropar i timtal på helgonen, och sedan är det alltid någon som blir besatt av någon ande, och ibland händer otäcka och otrevliga saker. Man tror egentligen på Gud, men han är en passiv Gud, så därför kallar man på helgonen och andra andar som ska tala till människorna genom den människa han besitter.

Det är verkligen inte en kamp mot kött och blod. Palavé är ett mycket speciellt missionsfält som vi har fått i våra händer och människorna, både haitier och dominikaner, lever under enorma religiösa ok vilka främst är katolicismen och voodoon. Det är inget man bara kan slänga av sig på en dag och byta livsstil.

Sedan barnsben får man allt introducerat för sig och det är en enorm kamp för den människa som försöker ta sig ur sin religion och sina traditioner. Då jag gick förbi hos grannen fick jag till min sorg se ett ungt par mycket delaktig i festen, ett par som för en tid sedan hade tagit steget, lämnat sin religion och överlämnat sina liv åt Jesus. Paret beslutade sig för att döpas, men där började den verkliga kampen. Då vi vill bekänna vår tro på Jesus inför världen blir angreppen från olika håll så otroligt uppenbara. Paret slutade komma till sammankomsterna och återföll i sina gamla liv.

Människorna som bor här i Palave är alla på något sätt fast i dessa religiösa klor som vägrar släppa dem. Barnen får lära sig sedan de är små om olika sorts häxor som finns och vad man ska göra för att skydda sig mot dem. Man lär sig hur man ska skydda sig mot andar som vill inta ens kropp, speciellt mitt på dagen då du inte har någon skugga. Det betyder att du är tillfälligt själlös och ett lätt byte för andarna, och man är ständigt misstänksam mot sina grannar då allt dessa vill är att göra en ont. Det är inte bara en religion för människorna utan mer en livsstil vilket gör det så mycket svårare att nå fram till dem, att få dem att släppa på saker, få dem att förstå att de inte behöver hålla på med allt sådant för den enda vägen är Jesus. Även bland kristna ser man vidskepelser och tro på många olika övernaturliga ting som ej är bibelförankrade.

Bed för Palavé och människorna som behöver uppleva Jesus i sina liv och bli befriade. ■

Håll dig uppdaterad om vad som händer på Haiti och om församlingens mission där och i Dominikanska republiken. **www.haiti.do** (flerspråkig)**, www.maranata.do** (spanska).

Hans namn är J

Text: Sean Ureña

Himmelens och jordens skapare kom och dog på Golgata kors. Jesus utgav sig själv som ett levande offer för var och en av oss, och öppnade så vägen, inte bara för judar, utan för alla som tror på hans namn. Såsom Gud hade han makt att genom döden ta bort synden och så utplåna den sista barriären mellan Gud och människa.

En lång tid efter att Gud givit sitt löfte till Abraham, om att hans efterkommande skulle bli talrika som himmelens stjärnor, ser vi hur detta löfte uppfylls i Israels folk. Efter att folket blivit fria från slaveriet i Egypten, under dess pilgrimsvandring genom öknen, kallade Gud dem till ett berg som heter Sinai, för att de där skulle få ta emot något som skulle komma att bli unikt för hela historien; stentavlorna. Dessa skulle förvaras på en mycket speciell plats; i förbundsarken. På berget slöt Gud ett förbund med sitt folk, ett heligt förbund nedtecknat med Guds eget finger.

Förbundet börjar med tillkännagivandet av de tio budorden. Därifrån fortsätter det med att omfatta många andra regler, såsom lagar om slavar, våldshandlingar, herrars och ägares ansvar, återbetalningar, humanitära lagar och många andra förordningar om ceremonier och offer som de skulle utföra och om högtider som de skulle fira.

Gud utvalde Israels folk för att göra dem till bärare och förmedlare av kunskapen om sitt ljus - ett ljus som skingrar allt mörker i denna världen. Gud avskiljer Israels folk från övriga folk för att göra dem till en helig nation.

> -Om I nu hören min röst och hållen mitt förbund, så skolen I vara min egendom framför alla andra folk, ty hela jorden är min. (2 Mos 19:5)

Han ville ha en nation olik alla andra, ett samhälle inriktat på att vara överlämnat åt honom. Han behövde ett rent folk som höll sig avskilt. Förbundet med israeliterna lade grunden till dess födelse som nation.

Ett av buden som Moses tog emot av Gud handlade om att bygga ett underbart verk, ett tabernakel. Gud ledde personligen projektet, tillhandahöll speciella kvalitéer till hantverkarna och bestämde till och med detaljer och färger på alla tyger, draperiernas exakta storlekar, träramarna och hur guldföremålen skulle utsiras. Dagen då tabernaklet blev färdigställt tog Gud själv sin boning där. Hans härlighet uppfyllde det nya tabernaklet. Gud tog sin boning mitt ibland sitt folk.

Från den dagen kunde Israels folk på ett nytt sätt möta sin Gud. Genom de riter och offer som prästerna utförde för att ta emot syndernas förlåtelse fick folket tillträde inför Gud. Blodet från tjurar och bockar och askan från kalvarna renade tillfälligt de orena och gjorde det möjligt för dem att tillfälligt närma sig Gud. Israels folk hade Gud, himmelens och jordens skapare, på sin sida och endast de kunde ta emot förlåtelse för alla sina synder. Från och med den tiden har prästerna varje dag utan avbrott utfört dessa ceremonier, fram till dess att en kom som gjorde det möjligt för alla som tror på honom att glädja sig över hans välsignade nåd:

> -Han sköt upp såsom en ringa telning inför honom, såsom ett rotskott ur förtorkad jord. Han hade ingen gestalt eller fägring; när vi sågo på honom, kunde hans utseende ej behaga oss. Föraktad var han och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med krankhet; han var såsom en, för vilken man skyler sitt ansikte, så föraktad, att vi höllo honom för intet. Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor, dem lade han på sig, medan vi höllo honom för att vara hemsökt, tuktad av Gud och pinad. Ja, han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull; näpsten var lagd på honom, för att vi skulle få frid, och genom hans sår bliva vi helade. Vi gingo alla vilse såsom får, var och en av oss ville vandra sin egen väg, men HERREN lät allas vår missgärning drabba honom. (Jes. 53:2-6)

Hans namn är Jesus Kristus, han som kallas Guds lamm, och som tar bort synden från världen. Ja, han är värdig all ära och härlighet. Han gjorde hela universum och utformade och skapade alla människor i världen. Han kom hit till världen i mänsklig form och erfor de frestelser och lidanden som människorna måste utstå. Han uppfyllde alla gamla testamentets krav i sig själv.

Slutligen;

> -Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm, som föres bort att slaktas, och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det ja, han öppnade icke sin mun. (Jes 53:7)

Himmelens och jordens skapare kom och dog på Golgata kors. Jesus utgav sig själv som ett levande offer för var och en av oss, och öppnade så vägen, inte bara för judar, utan för alla som tror på hans namn. Såsom Gud hade han makt att genom döden ta bort synden och så utplåna den sista barriären mellan Gud och människa. Kristus blev borgensman för ett bättre förbund. Han som dog, men uppstod, medlar nu inför Gud Fadern i det himmelska tabernaklet. Han är den enda prästen som har makt att permanent förena människan och Gud genom sitt eget blod, och så åstadkomma en evig återlösning.

> -Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska av en ko, stänkt på dem som hava blivit orenade, helgar till utvärtes renhet, huru mycket mer skall icke Kristi blod - då han nu genom evig ande har framburit sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud - rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden! Så är han medlare för ett nytt förbund, på det att de

esus!

som voro kallade skulle få det utlovade eviga arvet, därigenom att en led döden till förlossning ifrån överträdelserna under det förra förbundet. (Hebr 9:13-15)

Människan kan aldrig genom upprepande av offer och ritualer ta bort synden. Kristus däremot, offrade sig en gång för alla, och i honom är vi fullkomligt helgade. Då vi nu har en så stor präst som medlar för oss inför Gud, så att vi fritt kan närma oss honom, låt oss göra det med ett uppriktigt hjärta och med full förvissning i tro. I honom blir våra hjärtan och våra liv renade från ett dåligt samvete. Håll fast vid tron och de eviga löften han givit, utan att tröttna. Håll fast vid hoppet om vår Herre Jesu Kristi tillkommelse.

Ty:

-ännu en helt liten tid, så kommer den som skall komma, och han skall icke dröja; och min rättfärdige skall leva av tro. Men om någon drager sig undan, så finner min själ icke behag i honom". (Hebr 10:37,38) ■

Detta är Sean

Sean är med i församlingens missionsarbete. Här hjälper han en pojke som skadade benet i jordbävnigskatastrofen. Bilden är från ett tältläger i Port-au-prince.

Sean Ureña är en av församlingens medarbetare på missionsfältet i Dominikanska republiken. Redan i tidiga år sökte han att förstå vad Kristi försoningsoffer innebar för honom under det att han bad om en förvandling.

Uppväxt i en traditionell kristen församling lärde han sig mycket om hur han genom sina gärningar skulle behaga Gud och på det viset nå fram till frälsning, men han kände sig aldrig tillfreds. Tills en dag då han på ett maranatamöte i Santo Domingo fick möta nådens evangelium och med ens blev det klart för honom att ingen människa kan bli rättfärdig inför Gud genom sina egna gärningar, men att frälsningen är av nåd.

Sean blev född på nytt och lät döpa sig till Kristus. Idag arbetar han som lärare i församlingens skola för fattiga barn i Palavé. Han leder också möten och undervisar ur Guds ord. Vi räknar även med att Sean kommer att besöka Maranataförsamlingen i Sverige under kommande sommar. ■

-Jag upplevde Jesus och församlingen

Vittnesbörd av Dimitrij Siskin

Att tänka på Gud var något främmande för mig för några år sen. Jag växte upp i en familj som trodde på Gud och jag har varit i Kyrkan ibland. Men det hade ingen mening för mig.

Mitt första möte med Jesus hade jag i en amerikansk kyrka i Vilnius. Jag stannade efter mötet och frågade pastorn: *"Kan Jesus förvandla mig? Kan Han förlåta mig?"* Han svarade *"ja, du kan be till honom nu"*, och han bad för mig.

Efter några år kom jag till Maranataförsamlingen i Stockholm, och jag upplevde här vad som är den rätta betydelsen av Jesus och församlingen. Som främling känner jag att folk som bor här i storfamiljen försöker att hjälpa varandra med olika uppgifter och under svåra tider.

Jag var enda barnet i familjen (förutom min halv-syster), och jag har aldrig upplevt så mycket kärlek som här. Här känner jag trygghet och gemenskap. Ibland kan man känna sig ensam. Då söker jag Jesus och vill uppleva Guds Ande.

I detta hem har jag mött olika människor, de är som bröder och systrar för mig. Och vi som bor här måste ha särskild omsorg om varandra. Jag tror att när vi har problem och svårigheter kan vi tillsammans hjälpa varandra. ■

Angreppet mot familjen

Text: Emanuel Johansson

Att människan har ett värde och syfte som inte slumpen kan erbjuda och att familjen är av Gud instiftad och oersättlig för den uppväxande generationen är grundläggande för den kristnes människosyn.

Familjen är instiftad av Gud. I bibeln och i historien är familjen den självklara grunden för kultur och samhälle. Att fostra barnen, rusta dem för framtiden och ansvara för deras utbildning har i fungerande kulturer varit föräldrars och familjens uppgift. Att vårda sig om de äldre och ta till sig av deras erfarenhet har också varit självklart för familjen. Att låta hemmet stå öppet för främlingen, den faderlöse och änkor i deras nöd är bibelns ideal och har också fungerat i kulturer där familjen varit grunden för samhällsbygget.

I det moderna västerländska samhälle vi lever i idag finns inget av detta. I takt med att välfärden har byggts ut har familjen fråntagits sin uppgift och betydelse. Välfärdsstaten har ansvaret för att ta emot flyktingar och livet för familjen är lättare. Familjen har inte någon anledning att oroa sig för människor i nöd utan kan hänvisa till samhällets institutioner. Staten tar hand om de äldre och familjerna behöver inte göra sig besvär. Staten tar hand om barnens utbildning och föräldrar behöver inte känna ansvar att rusta barnen för framtiden.

I och med välfärden har mycket blivit enklare för familjen. Men allting har ett pris och frågan är vad som gått förlorat i och med de bekvämligheter välfärden erbjuder.

Att det finns möjlighet att få hjälp med de uppgifter och ansvar familjen har kan helt klart vara bekvämt och på så vis eftertraktat. Men när all hjälp inte bara blir en möjlighet utan ett tvingande måste, har något gått väldigt fel. Detta är situationen idag. Det som tvingar är lagstiftning som uppfostrar och underkänner föräldrar i sitt ansvar att övervaka, utföra och avgöra barnens bästa. Ekonomin är ett annat starkt påtryckningsmedel som utformats så att en familj med normal levnadsstandard och normal ekonomi är hänvisad till samhällets institutioner. Föräldrar tvingas sätta förvärvsarbete framför föräldraansvaret.

Så länge föräldrars och statens värderingar och meningar om vad barnen behöver för att rustas för framtiden är något så när lika är kanske ett tvingande system inte något problem. Men när föräldrars mening om vad som är bäst för barnen inte är underdånig den av staten auktoriserade, visar sig statens totalitära natur. Att styra dina tankar och att ha kontroll över vad barnen får för värderingar och tänkesätt, är långt effektivare än diktatoriska lagar som bestämmer vad du ska göra.

Om vi tittar ut över institutionerna upptäcker man snart en ateistisk och homosexualiserad människosyn. Att ateistisk evolutionsteori om människans ursprung och tillvaro på ett mycket tidigt stadium presenteras som fakta är knappast någon nyhet. Inte heller att den normala familjekonstellationen inte framställs som norm. Utifrån ett bibliskt perspektiv är detta förödande. Att människan har ett värde och syfte som inte slumpen kan erbjuda och att familjen är av Gud instiftad och oersättlig för den uppväxande generationen, är grundläggande för den kristnes människosyn. Trots det lyser reaktionerna med sin frånvaro. Familjen har inte bara fråntagits sin uppgift och betydelse, den är angripen med syfte att utraderas helt.

Barn i institutionernas händer är idag utsatta för ett experiment som kallas för genuspedagogik. Allt som kan antyda till att det finns skillnader mellan könen skall aktivt utraderas. Argumentet är att barnen inte skall utvecklas efter stereotypa mönster, men egentligen är det ett generalangrepp mot familjen. I den naturliga familjen är de biologiska skillnaderna mellan könen uppenbara, självklara och naturliga. De biologiska skillnaderna gör också att föräldrarnas uppgifter och funktioner naturligt blir olika. Att, som bibelns inledning beskriver, en moder med smärta skall föda sina barn medan fadern i sitt anletes svett kämpar för brödfödan, är inte en orättvis och ojämställd fördelning. Det handlar om olika funktion anpassad efter människans biologi.

I vårt samhälle pågår en aktiv utra-

Från bokmässan i Göteborg 2010. En regnbågsmonter med familjefientliga titlar och bilder mitt i barnavdelningen.

dering av allt som påminner om den naturliga familjen. Det handlar om utbildningsmaterial som byts ut, leksaker som slängs, klassiska barnböcker som lämnas till pappersåtervinningen. Ett exempel är förskolan Egalia på Södermalm i Stockholm där föreståndaren säger till Aftonbladet: *"– Vi väljer gärna böcker med ensamstående föräldrar eller samkönade föräldrapar"*.

Vid en titt på den genusrörelse som pågår så ser vi ganska snart att den går hand i hand med den homosexpropaganda som länge fått utrymme i det svenska samhället. Förskolan Egalia som har startat med genuspedagogiken som grund anströnger sig också att bli HBT-certifierad genom RFSL, Riksförbundet för Sexuellt Likaberättigande. RFSL, en intresseorganisation för perversa relationer, har tagit på sig rollen som myndighet att certifiera och upphöja institutioner som ger maximalt utrymme för deras propaganda. På RFSU:s hemsida skjuts RFSL:s HBT-certifiering fram. Där rekommenderas också skolor att anlita informatörer från RFSL. Den här utvecklingen är tyvärr inte begränsad till några extrema skolor, allt sker i enlighet med direktiv från regering och riksdag. I förskolans läroplan står det bland annat att *"Förskolan ska motverka traditionella könsmönster och könsroller"*.

Genom allt som offrats på välfärdens altare ser vi en splittrad människomassa, med många trasiga och framför allt ensamma människor. Nära relationer mellan människor, olika generationer och inom familjen har gått förlorade i och med välfärdens institutioner. De äldre blir ensamma, barn saknar närhet till sina föräldrar, många familjer blir upplösta då de fråntagits sin funktion och betydelse.

Angreppet mot familjen handlar inte bara om ekonomi, samhällsformer och strukturer. Problemet är andligt. Eftersom den makt som har hela världen i sitt våld, är emot allt vad Gud har instiftat, blir familjen ett utsatt mål.

Var finner vi den kristna hopen i allt det här? Det självklara vore att man ställde sig upp som en man och sa: Hit men inte längre. Tystnaden är anmärkningsvärd.

Jag tror att församlingen är platsen där familjen kan återupprättas, men för att det ska kunna ske krävs att vi är beredda att offra. Vi måste vara beredda på att offra en bit av välfärden. Vi måste omvärdera vår syn på vad som är normal levnadsstandard. Vi måste säga nej till vår bekvämlighet och vara beredda på att ta konsekvenserna.

Tänk om vi så kan slita oss loss från de destruktiva krafter som opererar att vi kan rädda något av det som gått förlorat. Jag tror att församlingen kan bli en tillflyktsort för drabbade, trasiga, ensamma och vilseförda människor. En tillflyktsort där människan kan bli frälst, försonad med Gud, upprättad och insatt i den tjänst och uppgift som Gud tänkt. ■

Ett underbart tacksägelseämne!

Midnattsropet har tryckts på församlingens eget tryckeri i många år. När tekniken gått framåt och det numera finns mycket enkla och smidiga metoder att snabbt få fram det tryckta ordet, har vi under de senaste åren sökt möjlighet att förnya vår tryckteknik.

Emanuel Johansson som växt upp i församlingen och där lärde sig den ganska krävande metoden att trycka tidningen på en gammal, gedigen offsettpress, står nu vid vår nya utrustning och berättar:

-Vi funderade på olika lösningar, och kom fram till att den enklaste metoden för våra behov, var att satsa på digital tryckning, och nu har vi införskaffat ett par maskiner för detta. På grund av att många tidskrävande arbetsmoment försvinner, spar vi nästan en vecka i tid, när det gäller att trycka Midnattsropet. Förutom att den skriver ut materialet direkt från datorn, efterbehandlar den, så att en färdigbunden tidning kommer fram!

Genom denna förenklade metod, kan flera av församlingens medlemmar som är tekniskt kunniga vara med i framställningen. Vår bön och förhoppning är att också få fram flera skrifter. Församlingen fick nyligen en stor gåva av syskon som uttryckte önskan att den skulle vara till hjälp för litteraturmissionen, och vi tackar Gud för att detta nu blivit möjligt. Den tidning du fått i din hand, har tryckts på de nya maskinerna! ■

Hör du tonen från himlen?

Predikan av Yngve Stenfelt

Jag har ett väckelsebudskap. Vi ska gå direkt till texten:

-Tänken på edra lärare, som hava talat Guds ord till eder; sen huru de slutade sin levnad, och efterföljen deras tro. Jesus Kristus är densamme i går och i dag, så ock i evighet. Låten eder icke vilseföras av allahanda främmande läror. Ty det är gott att bliva styrkt i sitt hjärta genom nåd och icke genom offermåltider; de som hava befattat sig med sådant hava icke haft något gagn därav.

Vi hava ett altare, från vilket de som göra tjänst vid tabernaklet icke hava rätt att få något att äta.

Det är ju så, att kropparna av de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allraheligaste till försoning för synd, "brännas upp utanför lägret". Därför var det ock utanför stadsporten som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låtom oss alltså gå ut till honom "utanför lägret" och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden. Så låtom oss då genom honom alltid till Gud "frambära ett lovets offer", det är "en frukt ifrån läppar" som prisa hans namn. Men förgäten icke att göra gott och dela med eder, ty sådana offer har Gud behag till. (Hebr 13:7-16)

Hebréerbrevet är skrivet för Hebréer. Men jag är glad att det har ett budskap till oss var och en. Och redan i första kapitlets första vers läser vi:

-Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu, på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son...

Jag är så glad att vara medräknad i ”oss”, och inte bara liksom låta det gå förbi, utan ta till mig det. Hebréerbrevet har en kristusförkunnelse och kristusbekännelse som övergår allt. Om vi inte hade Hebréerbrevet skulle det vara otroligt många ting vi inte kände till om Jesus, sådant som vi nu vet. Jag tänker bland annat på den underbara vers vi nyss läste, att *”Jesus Kristus är densamme i går och i dag, så ock i evighet”*.

Det här budskapet börjar med att Gud talar till oss genom Jesus. Alltså, Gud har ett budskap till oss i Skriften. Han talar om Jesus och genom Jesus. När han ska sammanföra det hela – vad handlar det om? Då kommer han med ett alltså. Vi har redan läst det: Låtom oss alltså gå ut till honom "utanför lägret" och bära hans smälek.

Det är detta det handlar om. Är det då så att Jesus har något att ge, som templet inte kan ge oss? Eller, ska vi ta den friare formen: Har Jesus något att ge, som synagogan inte kan ge oss? Eller, ska vi vara så närgångna att vi säger: Har Jesus något att ge oss, som kyrkan inte kan ge? Ja, det heter faktiskt på ett ställe i Skriften, där Jesus själv säger: Här är vad som är förmer än helgedomen. Låt oss ta templet. Det var byggt av en av historiens stora byggmästare, nämligen Herodes den store. Han byggde inte bara templet, han var en byggmästare som byggde både det ena och det andra under sin livstid. Han byggde bland annat garnisonstaden Cesarea. Han byggde också ett palats som hette Herodium, och så byggde han templet. Dessa tre stora. Varför byggde han Cesarea? Jo, för att behaga kejsaren. Varför byggde han Herodium? Jo, för att behaga sig själv. Men varför byggde han då templet? Var det för att vara ett Gud välbehagligt offer, en andlig tempeltjänst? Nej, han byggde templet för att behaga judarna – alltså människor. Det var hans syfte då han byggde templet. Jag tror att vi känner igen dessa olika syften jag här tagit upp också i vår tid. Ja, det kanske rent av är så att du känner av dem i ditt eget hjärta. Viljan att behaga statsapparaten och viljan att behaga sig själv och andra människor. Hela bygget, vad det än handlar om, går ut på en enda sak: nämligen att ställa in sig hos människor. Jag tror du redan känner igen dig. Är det inte så att det allra mesta av tidens övningar går ut på att ställa in sig och behaga andra för att – naturligtvis – dra fördelar av ett sådant förhållande. Det är en mycket allvarlig sak att ha det på det viset. Det inte bara skadar tron, utan gör det omöjligt att tro. Du tror på templet, du tror på synagogan, du tror på kyrkan,

> Är det inte så att det allra mesta av tidens övningar går ut på att ställa in sig och behaga andra.

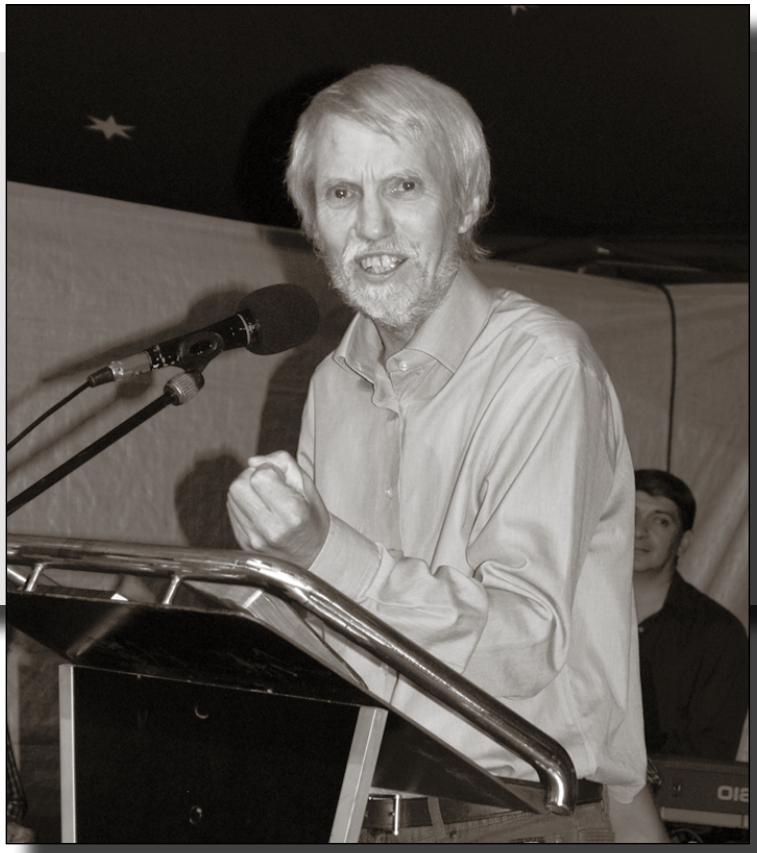

men saknar den levande tron på Jesus. Det finns en vers i Johannes evangelium där Jesus tar upp detta:

> -Huru skullen I kunna tro, I som tagen emot pris av varandra och icke söken det pris som kommer från honom som allena är Gud? (Joh 5:44)

Det handlar inte om den inbördes hedersbevisningen. Inte om att jag tycker att du spelar bra, exempelvis. Eller att ni lagar så god mat här. Men det handlar om den där inställsamheten för att dra fördelar och söka pris av varandra, och icke söka det pris som kommer från honom som allena är Gud. Hela tron faller ju samman här. För antingen tror jag på andra människor och mig själv, eller så tror jag på den levande Guden. Antingen har jag en tro som går på grund i prövningarna och i slutändan, eller så har jag en tro som bär mig in i evigheten och mötet med Jesus. Hebréerbrevet säger så här: Se till att ingen hos er har ett ont otroshjärta så att han avfaller från Herren. Att ingen hos er har ett ont otroshjärta. Alltså otroshjärtat, det här inställsamma hjärtat som söker få ut fördelarna. Det är ont. Men se till att ingen har ett sådant hjärta, för då avfaller han från Herren.

I Johannes evangelium, kapitel 9 finns berättelsen om den blindfödde mannen. Jesus gör ett av sina märkligaste under. Han spottar på jorden, gör en deg och av denna deg lägger han på mannens ögon som var född blind. Och så säger han till honom en sak: -Gå och tvätta dig i Siloam, som betyder utsänd.

Den här mannen hade varit blind i hela sitt liv. Och nu, till råga på allt, får han en irriterande massa på sina ögon. Han kunde ju ha resonerat som vi gör ibland: Nehej du Jesus, jag går inte till något Siloam över huvud taget. Jag blir kvar här för att få ordning på mina ögon. Jag tvättar dem här om de ska tvättas. Jag stannar här! Men så resonerade han inte. Det heter så gripande att då gick han åstad. Och när han kom igen, ja, då kunde han se! Då var undret ett faktum. Varför? Jo, han gick på Jesu ord. Och det ordet bar. Han trodde vad han hörde. Han trodde evangelium, halleluja! Och när han kom tillbaka, så blev det uppror. De skriftlärde kallade till sig föräldrarna och frågade: Denne er son, är det verkligen han som ni säger var född blind? Ja, att det är vår son är helt klart, och att han var född blind, det vet vi. Och så heter det: -Men att han nu kan se, och vem som har öppnat hans ögon – det vet vi inte. Ja, det var inte helt sant, men kanske en halvsanning, för man hade inte den där djupare kunskapen. Den brydde man sig inte om att finna. Vem är det som har öppnat hans ögon? Tänk, att ha en son som haft problem med sin syn i hela sitt liv, som man har fått leda fram och tillbaka för att han skulle klara sitt liv någorlunda. Helt plötsligt är han seende och kan själv orientera sig i tillvaron. Och så resonerar föräldrarna utifrån det här: O, vi måste få vara kvar i synagogan till varje pris! Vi vill inte bli utstötta. Därför säger vi så här: -Han är gammal nog. Han får svara för sig själv. Vilken feghet! Det är de fega som ska stå utanför. Du är väl inte feg på det sättet att du vill bevara synagogan framför det Jesus gör?

Ska vi gå till templet igen. Jesus gjorde ett gissel, och när han kom till tempelplatsen gick han hårt fram med dem som sålde där. Han välte duvomånglarnas bänkar och växlarnas säten. Han välte både det ena och det andra som stod ivägen. Är det verkligen Jesus som gör detta? Jo, det kan du tro, Jesus gör så. Jag har en tacksägelse i djupet av mitt hjärta. Tack Jesus för de bänkar och de bord som du välte i mitt tempel! Tack Jesus, att du kom in i rövarkulan och förvandlade den till ett bönehus för alla folk! Tack Jesus, att du inte gick stilla fram, att du inte bara såg mellan fingrarna! Tack Jesus, för mötet jag fick med dig, där du välte allt som var i vägen för din vilja! Där du välte allt jag hade tänkt att tjäna på! Jag trodde ju i min enfald att man kunde tjäna på Kristus istället för att tjäna honom. Men så kommer Jesus, och välter alltihop, pris ske Gud! Lovat vare hans namn, halleluja!

Paulus säger i Galaterbrevet att om jag vill vara människor till behag, så är jag inte en Kristi tjänare.

En gång, det var väl 1967, hörde jag Arne Imsen tala i Strindbergssalen, då han tackade Jesus. Det var något som gick rakt in i mitt hjärta, så att jag kommer ihåg det än idag. Han sa: -Tack Jesus för de lojaliteter du löste mig ifrån! Vi har en enda lojalitet för människor. Det är evangelium, ingenting annat. I Romarbrevets första kapitel står om detta:

> -Både mot greker och mot andra folk, både mot visa och mot ovisa har jag förpliktelser. Därför är jag villig att förkunna evangelium också för eder som bon i Rom. Ty jag blyges icke för evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror, först och främst för juden, så ock för greken. Rättfärdighet från Gud uppenbaras nämligen däri, av tro till tro; så är ock skrivet: "Den rättfärdige skall leva av tro." (Rom 1:14-17)

Det är vår förpliktelse. I min danska bibel står att vi står i gäld. Vi står i skuld. Det är något vi måste ge vidare till andra människor. Det vi har fått måste ges vidare. Och då gäller det att det jag fått fritt ger jag vidare fritt. Det gäller att jag inte tjänar på det på vägen, för då förvandlar jag budskapet. Då blir det något helt annat. Om evangelium blir något jag ska tjäna på, att min försörjning och mina behag och det som rör min person ska tillfredsställas genom min tjänst – då har jag förvandlat budskapet. Paulus säger i Galaterbrevet att om jag vill vara människor till behag, så är jag inte en Kristi tjänare (Gal 1:10). Så allvarligt är det att man får ett oförfalskat evangelium, att det inte ändras på vägen genom redskapet, utan att det är en kanal som är ren på det viset att den levande strömmen kan passera igenom oförvanskad, inte uppblandad, men ren som den var då den kom till redskapet, så är den när den ges ut till människorna. Det är oerhört viktigt och väsentligt att det är så att våra liv inte är ett Döda Hav, med bara tillflöden, men att vi är ett Gennesaret som har både tillflöden och utflöden. Att det som blir oss givet ges vidare. Så viktigt det är!

Är det biblisk kristendom att bara sitta passivt och säga: Snart kommer Jesus. Så kommer han, och jag tar ett jättekliv in i själva himlen! Skulle det vara biblisk kristendom? Är det inte snarare så här:

-Vid midnattstiden ljöd ett anskri: Se, brudgummen kommer! Gån ut och möten honom! Är det inte detta som är levande kristendom? Därför heter det så här i Efesierbrevet:

> -Vakna upp, du som sover, och stå upp ifrån de döda, så skall Kristus lysa fram för dig. (Ef 5: 14)

att inte sitta och kritisera. Det gäller att vara i rörelse för Jesus. Det gäller att vara med i bärarlaget. Pris ske Gud! Så viktigt det är att vi inte blir kritiker som ska analysera innehållet, men att vi blir vittnen, sådana som är utsända

Bibelns andlighet kan uttryckas så här: Kom! Gå! Sök! Bed! Klappa på! Vakna! Stå upp! Det är evangelium!

Alltså, man vänder på det. Man tror att uppståndelsen kommer först, och så vaknar man till. Det är precis tvärt om i den andliga världen med Jesus. Man vaknar först, och sedan kommer uppståndelsen. Det gäller att få väckelse i sitt liv. Det gäller att du vaknar upp, du som sover och stå upp från de döda, och så skall Kristus lysa för dig. Det går inte an att sova. Det går inte an att behaga sig själv. Det går inte an att behaga människor för att dra fördelar av dem. Fariséerna hade budskapet. Allt vad de säger, ska ni göra, sa Jesus. Men efter deras gärningar ska ni inte göra. För de säger, men gör inte. Man har en andlighet där man kan både det ena och det andra. Man överstiger nästan vem som helst, man tror det i alla fall. Att man är den bäste på ämnet. Men man saknar alltihop, om man inte förstår vad det gäller.

Bibelns andlighet kan uttryckas med korta ord, med maningar, som så här: Kom! Gå! Sök! Bed! Klappa på! Vakna! Stå upp! Det är evangelium! Den blindfödde mannen fick höra: Gå och tvätta dig i Siloam! När han gick, öppnades hans ögon. Ska du få del av detta evangelium som är Guds kraft till frälsning, då är det bara en väg. Det är fråga om att gå då Herren säger du ska gå. Det är om att vara i rörelse. Inte bara behagligt sitta ner. Fariséerna satt, står det. Och varför satt de? Det var för att fånga något ord av Jesus som de kunde angripa. Men under tiden så var det visst några på taket. Oj då, det går hål i taket här. Ner sänktes ett behovets barn. Han hade några vänner som hade förstått budskapet. Det gäller med ett levande ord från Jesus. I Johannes evangelium, kapitel tio säger Jesus: ”Jag är dörren”. Men Jesus, det finns ju så många andra dörrar. Det finns sådana portar där jag kan få en stämningsfylld upplevelse. Jag kan väl gå in där? Låt oss se vad som händer. Jag går in genom de andra dörrarna och hör skön musik. Stämmorna ligger perfekt. Sedan ser jag hur de tänt ljus. Vilka konstverk! Vilka ljussättningar! Så vackert det är här! Tror du att du är opåverkad? Nej, vi blir väldigt mäktigt påverkade. Det är så extremt imponerande. Och så kommer då talaren. Han börjar tala, och det kliar, kliar och kliar igen i bägge öronen. Så underbart härligt då pastorn talar. Han har ett budskap till mig, och gissa vad det är? Förverkliga dig själv! Det är hans budskap. Oj, vad det kliar till! Vilken gudstjänst! Vilket möte! Och så kom jag ut på kyrkbacken igen. Vad har hänt? Jag har fått en kulturell, själisk upplevelse. Men i övrigt är jag precis exakt densamme när jag går ut som när jag gick in genom dessa mäktiga dörrar, med allt vad det innebär.

Men så kom jag till Jesus, han som är dörren in till fåren. Ska jag in till fåren? Det hade jag inte räknat med. Jag ville leva mitt eget privata liv. Ja, du ska in till fåren. Och dörren, det är Jesus. Det är bara det att när du går in genom den dörren, förvandlas du till din invärtes människa. Du blir inte densamma med det här privategoistiska livet som du levde utanför. När du kommer in till fåren upplever du: det har hänt något med mitt liv! Jag har blivit försonad med himmelens Gud! Det som förr var stort och märkvärdigt för mig,

har blivit litet och betydelselöst. Nu upplever jag, halleluja, att det är helt andra värden som är i mitt hjärta och som betyder något för mig. Pengarna betyder ingenting. Berömmelse – ingenting. Det här att människor talar väl om mig – ingenting. Vad som betyder något är att jag har Guds välbehag över mitt liv. Det betyder något. Vare sig jag är borta eller hemma, det fungerar vart jag än går. Jag har det med mig, för jag är en ny människa, en ny skapelse i Jesus Kristus. Jag söker vara honom till behag. Honom, som gav sitt liv för mig. Halleluja! Lovat vare Herrens namn! Det har skett något totalt i mitt liv. Allt det gamla är borta, det har kommit något nytt. Varför? Därför att jag gick igenom den rätta dörren, jag gick in genom Jesus. Ibland fåren kan det vara si och så, men vi har en underbar Jesus. Vi har den underbare Jesus, och det hjälper oss stå ut med de värsta fårskallarna också. Visst är det så?

Jag ska ta med från Lukas 16 också om den orättrådige förvaltaren:

> -En rik man hade en förvaltare som hos honom blev angiven för förskingring av hans ägodelar.
>
> Då kallade han honom till sig och sade till honom: 'Vad är det jag hör om dig? Gör räkenskap för din förvaltning; ty du kan icke längre få vara förvaltare.' Men förvaltaren sade vid sig själv: 'Vad skall jag göra, då min herre nu tager ifrån mig förvaltningen? Gräva orkar jag icke; att tigga blyges jag för. Dock, nu vet jag vad jag skall göra, för att man må upptaga mig i sina hus, när jag bliver avsatt ifrån förvaltningen.' Och han kallade till sig sin herres gäldenärer, var och en särskilt. Och han frågade den förste: 'Huru mycket är du skyldig min herre?' Han svarade: 'Hundra fat olja.' Då sade han till honom: 'Tag här ditt skuldebrev, och sätt dig nu strax ned och skriv femtio.' Sedan frågade han en annan: 'och du, huru mycket är du skyldig?' Denne svarade: 'hundra tunnor vete.' Då sade han till honom: 'Tag här ditt skuldebrev och skriv åttio.' Och husbonden prisade den orättrådige förvaltaren för det att han hade handlat klokt. Ty denna tidsålders barn skicka sig klokare mot sitt släkte än ljusets barn. (Luk 16:1-8)

Vilken oerhörd berättelse! Vilken liknelse! Vi är satta som förvaltare av evangelium och har fått ett hundraprocentigt budskap. Det får inte ändras. Det vi får måste ges vidare – utan kompromisser. Men så uppstår den här situationen att förvaltaren går sina egna vägar. Han minskar ner litet i kanterna. Det är inte så noga. Då får husbonden höra det här, och säger: du får inte vara förvaltare längre. Det är bara de som bär fram det rena, oförfalskade budskapet som får vara förvaltare hos Gud. Ingen kompromissökande får vara i hans tjänst. Så är det. Då tänkte han: nu förlorar jag allt jag haft. Jag får inte vara förvaltare längre. Vad ska jag ta mig till? Så kom han på den här idén, som han själv tyckte var lysande: Jag kan ju få vänner på andra ställen, när jag har gjort bort mig här! Då kan det ju finnas möjlighet att få vänner på annat håll. Så kallar han till sig den ene efter den andre. Det var inga oväsentligheter det handlade om när det gällde deras skulder. Det handlade om olja. Hundra tunnor olja. Det handlade om vete, hundra även där. Det handlade om smörjelsen och det handlade om utsädet. Vi skriver ner. Hundra blir helt plötsligt reducerat till femtio. Och hundra blir reducerat till åttio. Det var så nära, bara tjugo fattades. Det kan vi väl kompromissa med. Det betyder väl ingenting. Du ska veta att det betyder allt. Vad var syftet? Jo, att de skulle motta honom i sina hus! Det är vad som händer inför våra ögon. Man reducerar evangelium, man reducerar vad Gud har gett. Och man går sin kompromissökande väg. Och husen står vidöppna! Man tar emot dem i sina hus. Tänk, jag trodde väl aldrig att jag skulle få komma hit! Jodå, det är så öppet överallt. Till och med i Rom, hos självaste påven är det öppet – bara du kompromissar. Du behöver inte skriva av mer än tjugo till åttio. Det räcker. Du kan tro att du är välkommen i Vatikanen. Men har du hundraprocentigt det Gud har gett dig, då kommer du aldrig dit. Då har du tagit vara på budskapet: Låt oss gå ut till honom utanför lägret. Varför? För att bära hans smälek. Ja, men det går ju ut över mina syften och min person och det jag söker... Ja, visst! Det enda som blir kvar, är en smäleksbärare för Jesus. Men det är nog! Inför Gud är det nog.

Vi ska också ta med Abraham. I Apostlagärningarna då Stefanus predikade, talade han om Abraham:

> -Härlighetens Gud uppenbarade sig för vår fader Abraham, medan han ännu var i Mesopotamien, och förrän han bosatte sig i Karran, och sade till honom: 'Gå ut ur ditt land och från din släkt, och drag till det land som jag skall visa dig.' Då gick han åstad ut ur kaldéernas land och bosatte sig i Karran. (Apg 7:2-4)

Alltså, han fick en kallelse från högsta ort, från Härlighetens Gud. Medan han ännu var i syndaeländet kom härlighetens Gud och uppenbarade sig för vår fader Abraham, och sa: Du ska gå ut ifrån det här. Du kan inte vara kvar här, Abraham. Det är inte välbehagligt för mig, du måste ut ur synden. Du måste ut ur världen, ut på en vandring som jag har lagt tillrätta för dig! Han drog ut, och så kom han till Karran och bosatte sig där. Min danska bibel talar ett väldigt starkt språk: De slog sig ned.

Dörren är Jesus. När du går in genom den förvandlas du till din invärtes människa. Du blir inte densamma.

Ja, det finns Karran – Haran-kristna, som har stannat på halva vägen. Man har dragit ut, visserligen, men man har aldrig kommit in i det Gud har tänkt. Man har bosatt sig på ett eller annat ställe på vägen.

Och det är så med dem som slår sig ned att de har ofta för sig: det är andra som har slagit mig. Jag blev nedslagen på vägen. Det var så svårt. De kom emot mig med både det ena och det andra, det är andras skuld alltihopa, att jag sitter här och inte kommer vidare. Visst är det andras fel, naturligtvis. Nej, så är det inte. Du själv slog dig ned. Du själv är ansvarig för din själ. Nu är Gud så nådig att han sänder en kallelse igen. Visserligen efter många år. Tera, fadern

är död, osv. Och då tänker man så: nu kommer han väl ändå med en lättare kallelse. Något som är mera lättsmält, något som är enklare för mig och min person att göra. Nej, det oerhörda är förstår du, det står i 1 Mos 11:

-Och Tera tog med sig sin son Abram och sin sonson Lot, Harans son, och sin sonhustru Sarai, som var hans son Abrams hustru; och de drogo tillsammans ut från det kaldeiska Ur på väg till Kanaans land; men när de kommo till Haran, bosatte de sig där. Och Teras ålder blev två hundra fem år; därefter dog Tera i Haran.

Och så kommer kallelsen:

-*Och HERREN sade till Abram: Gå ut ur ditt land* – det har han sagt förut – *och från din släkt* – det hade han också sagt förut, och så skärper han till det ännu mer: – *och från din faders hus*,... Ja, men Jesus, du såg ju att jag inte klarade av den första kallelsen. Jag slog mig ju ner på vägen, jag blev sittande. Och nu kommer du nu med en förnyad kallelse som jag trodde skulle vara lättare för mig, och då visar det sig att när jag hör den, läser den, ser den är den ännu mer påträngande på mig. Varför det? Jo, därför att jag sover. Jag måste vakna upp. Därför måste han vara ännu mer påträngande. Ännu mer tränga in i mitt inre så att jag förstår att ingenting får hindra min vandring in i det Gud vill. Jag måste bryta upp här och vandra vidare. Man kan komma med alla ursäkter i världen, men det hjälper ingenting. Man måste förstå att det är Jesus som är Herre. Vi ska följa efter honom, och han följer inte efter oss. Det är väldigt viktigt att förstå och inte vara ohörsam mot den himmelska kallelsen. Det är väldigt viktigt att hörsamma, ta vara på och sätta sig i rörelse i rätt riktning. Det är inte det stora väldiga steget när Jesus kommer som gör det, utan de här små, korta, ibland svåra, ibland litet lättare stegen. Det är de som är avgörande när det är i rätt riktning. Vi sitter och väntar på märkvärdigheter, men det gäller det enkla steget. Det enkla steget till förhärligande av Jesus. Det enkla steget att gå på Herrens vägar. För att om jag inte gör det, så står jag utan olja en dag. Och då, när brudgummen kommer och dörrarna stängs igen, så är jag utanför. Om jag inte har förstått det här att jag får inte slå mig ner. Jag måste gå, jag måste vandra med Jesus. Du har väl inte fastnat med din kristendom? Du har väl inte fastnat i livet med Jesus? Du har väl inte stannat upp, utan du är väl i rörelse med Jesus? Vad viktigt att vi går i den rätta riktningen. Hur viktigt att vi i första hand kommer in genom porten, men att vi också går den smala vägen som leder in till livet.

När man var i Babel så ställdes på Duraslätten upp en skulptur. Vi läser i Daniels bok:

-Konung Nebukadnessar lät göra en gyllene bildstod, sextio alnar hög och sex alnar bred; den lät han ställa upp på Duraslätten i Babels hövdingdöme. Och konung Nebukadnessar sände åstad och lät församla satraper, landshövdingar och ståthållare, fogdar, skattmästare, domare, lagtolkare och alla andra makthavande i hövdingdömena, för att de skulle komma till invigningen av den bildstod som konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp. Då församlade sig satraperna, landshövdingarna och ståthållarna, fogdarna, skattmästarna, domarna, lagtolkarna och alla andra makthavande i hövdingdömena till invigningen av den bildstod som konung Nebukadnessar hade låtit ställa upp och när de så stodo framför den bildstod som Nebukadnessar hade låtit ställa upp, utropade en härold med hög röst: "Detta vare eder befallt, I folk och stammar och tungomål: När I hören ljudet av horn, pipor, cittror, sambukor, psaltare, säckpipor och allahanda andra instrumenter, skolen I falla ned och tillbedja den gyllene bildstod som konung Nebukadnessar har låtit ställa upp. Men den som icke faller ned och tillbeder, han skall i samma stund kastas i den brinnande ugnen." (Dan 3:1-6)

Det här är egentligen generalprovet på Duraslätten. Idag spelas det upp med alla dessa instrument. Det finns inte ett instrument som inte är med och spelar upp här. Det är en global företeelse. Det här var på Duraslätten, alla folkslag var med. Men nu är det spritt utöver hela världen. Det spelas, du hör tonerna hela tiden. Man säger: Fall ned! Tillbed här! Tillbed den gyllene bildstoden som ställts upp. Men må vi bli stående. Vi blir stående, pris ske Gud! För vi räknar inte med människor, men vi räknar med den levande Guden. Han har allt i sin hand. Även om musiken spelas till tusen, även om tonerna är försmäktande och gör att vi har svårt att stå fast, så blir vi likväl stående till all denna musik och elände som spelas upp. För vi har ett uppdrag från himmelens Gud. Vi har ett budskap från Jesus i denna tid. Vi vill inte falla ned som alla andra, när hela samlingen faller till höger och vänster och tillbeder, då vill vi förbli stående. Vi vill vara stående i striden.

En sak till. När vi äntligen, efter de sjuttio långa fångenskapsåren får höra befrielsetonerna att nu, får ni bryta upp från Babel och fara hem till Jerusalem, då tar vi ner harpan, stämmer den och fylls av löje, glädje och tacksamhet. Tänk ändå, äntligen är tiden inne! Och så kommer vi hem. Vad har vi då med oss i bagaget? Sista kapitlet i Esra bok är ett ohyggligt kapitel. Där talas nämligen om att de tagit med sig kvinnor och gift sig med dem, trots att Gud inte önskade det. Man hade fått med sig babyloniska kvinnor som man drog med sig hem till härligheten, till Jerusalem. Där fanns då faran att det hela skulle upprepas igen. Detta är en historisk företeelse. Det har ägt rum. Man skilde sig från de främmande kvinnorna till ett oerhört högt pris. Men felet låg inte i att man skildes, felet låg i det att man tagit dem till sig. Detta är en bild på främmande läror. Det är därför han säger:

-jag fruktar att liksom ormen bedrog Eva ska också ni bli bedragna och dragas ifrån den uppriktiga troheten mot Kristus. För om någon kommer och förkunnar en annan Jesus, en annan ande, ett annat evangelium, så fördrar ni ju sådant alltför väl. (2 Kor 11:3-4)

Fördragsamheten mot främmande läror gör att man mister igen alltsammans. Därför må vi avskilja oss från dessa saker, dessa läror som inte finns i bibeln. Ut med skräpet! Det har inget värde. Allt måste rensas ut. Och så har vi endast evangelium kvar. Det mäktiga gudsordet är mer än nog för oss.

Låt oss gå ut till honom utanför lägret. Varför? För att bära hans smälek.

Predikaren talar om tider och stunder. Det är tid för det och det är tid för något annat. Och så säger han: Det är tid för att ta i famn, och det är tid att avhålla sig från famntag. Det är så att när man tar i famn, så är det också en annan famn som öppnas. Då är det väldigt viktigt att den rätta famnen öppnas. Att du kommer i den rätta famnen. För kommer du i fel famn, så är det ju det du hört att du skulle ha avhållit dig från famntagning. Du skulle ha låtit bli att älska det där. Du skulle ha låtit bli att gripa fatt i detta. Men du gjorde det, och naturligtvis har de gjort detsamma med dig, och du har blivit en del av etablissemanget. Så går det till. Avhållsamhet från famntagning, men också en famntagningens tid då det gäller Jesus. Ta honom i famn, och du märker att han redan har sin famn öppen mot dig, lovat vare Jesu underbara och härliga namn! Måtte Gud hjälpa oss så vi inte börjar dalta, kompromissa med sanningen, utan att vi hör till dessa som har gått ut till Jesus utanför lägret. Man byter församling som man byter skjorta idag. Man tycker att det är så fint överallt. Må Gud hjälpa oss, så vi hör tonen, att nu gäller det att stå upp och gå Jesus i möte. För snart är han här, halleluja! Snart brister skyn, och då gäller det att ha olja i sin lampa. Det gäller det hundraprocentiga. Inga kompromisser är gångbara längre. Man måste ha ett helt evangelium. Jesus måste i allt få vara den främste.

Kan du höra tonen från himlen bland all den öronbedövande och förföriska musiken? Kan du höra tonen från honom som har tagit säte på maktens högra sida i höjden. Vi måste förstå att det går inte leva på rutiner. Det går inte leva på gammal skåpmat. Vi måste få synen från den himmelska världen här och nu. Vi måste få Jesus in i vårt liv, vår tillvaro där vi är. Han måste vara i centrum. Vi måste vara församlade i hans namn och inte i vårt eget. Gud hjälpe oss.

Jag har nu fått fram budskapet från Herren. Det är därför det är allvarligt och tillspetsat. Därför gäller det att stå upp och gå, och göra sig redo nu. Det här Midnattsropet ljuder i tiden: Brudgummen kommer! Jesus kommer! Gå ut, honom till mötes! Gå ut till honom, utanför lägret och bär hans smälek! Det är kristenlivet. Det är det eviga livet. Det är glädjen i Gud. ■

BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET BOKNYHET

Maranata! - En spjutspets i tiden

Författare
och redaktör
Ulla Näsholm

Med i boken finns också minimemoarer av **Stina Fridolfsson** samt texter av **Jan-Egil Hafsahl Hans Lindelöw** och **Emanuel Johansson**. Förordet, publicerat nedan, är skrivet av **Berno Vidén.**

Boken är under tryckning men går redan nu att beställa på BMC. Priset är 49:- +porto

Ett äkta maranatavittnesbörd kan man kalla den här boken. Författaren skriver på ett enkelt och fängslande sätt om sina personliga upplevelser tillsammans med maranatafolket, där hon haft sitt andliga hem från mitten av sextiotalet och fortfarande är aktiv.

Ulla skriver både om vardagshändelser, vilka haft större eller mindre betydelse för henne själv och andra, och om andra mer ideologiska frågor, som varit med och utstakat inriktningen för församlingens liv och arbete under åren. Man märker att det är en eldsjäl som på det här sättet ger uttryck för hur hon bokstavligen drabbats av maranatabudskapet så pass konkret att det inte givits utrymme för några alternativa vägar.

Rakt på sak - utan förskönande ord - tar författaren med sina läsare på en äventyrlig resa som kommit att prägla hennes och många andras liv. Maranata - en spjutspets i tiden, är en träffande titel på detta levande vittnesbörd.

Berno Vidén

Himmelrikets hemligheter

eller De sju liknelserna i Matteus 13

För nära 80 år sedan gav den kände bibeläraren och författaren Oscar Haglund ut en liten skrift med rubriken ”Himmelrikets hemligheter”. Han hade i sin tidskrift ”Bibliskt Månadshäfte” publicerat en rad bibelstudier över liknelserna i Matt 13, vilka han sammanställt dels från skrifter av Arnu C Gaebelein och Johannes de Heer, samt kompletterat med egna utläggningar. Midnattsropet finner denna skrift mycket aktuell och angelägen att göra tillgänglig för våra läsare. MR kommer att publicera bibelstudieserien i sin helhet med början i detta nummer.

I
Inledning

Det trettonde kapitlet i ev. Enligt Matteus innehåller sju liknelser, vilka Herren Jesus framställde, sedan Hans folk hade förkastat budskapet om Riket.

Detta kapitel är av den allra största betydelse. Det förtjänar därför att alldeles särskilt uppmärksamt studeras av oss, detta så mycket mer, som den uppenbarelse Herren Kristus här giver om *”Himmelrikets hemligheter”*, har blivit och alltjämt blir oerhört missuppfattad och oriktigt utlagd. Just det som Herren icke menade, det har man läst in i detta kapitel. Hela kapitlet har så att säga blivit vänt upp och ned av de flesta av kristenhetens lärda utläggare. Om en troende nu går till någon av dessa för att få ljus och undervisning, resulterar detta blott i att han kommer in i mörker och villfarelse. Om detta kapitel skulle bliva rätt förstått och efterföljt av den bekännande kyrkan, skulle följderna därav bliva synnerligen vittgående.

Men man får nog uppgiva hoppet om att den sanna innebörden av de sju liknelserna någonsin skall bliva känd och trodd av den stora kristenheten. Den officiella kyrkan fortsätter och kommer att fortsätta med att på den orätta tolkningen av Herrens liknelser bygga förhoppningsfulla drömmar om kyrkans utbredning, världens omvändelse och surdegens goda verkningar i de tre måtten mjöl, osv. Det är mycket svårt att få den enskilde kristne ut ur de vanliga föreställningarna in i en riktigare uppfattning. Den rätta tolkningen förkastas ofta.

Låt oss nu omsorgsfullt och under bön studera det kapitel, som vi ha framför oss, och må Herren välsigna oss i vår gärning. Och under det att många förkasta, vad som läres i dessa liknelser, skola några få mottaga ljus genom Ordet, och alla, som tro helt på dessa sanningar, skola förvisso bliva vederkvickta och stärkta till den invärtes människan genom studiet.

Vi lägga då allra först märke till tre verser i detta kapitel:

> -Eder är givet att lära känna himmelrikets hemligheter, men dem är det icke givet.
>
> -Allt detta talade Jesus i liknelser till folket, och utan liknelser talade han intet till dem.
>
> Ty det skulle fullbordas, som var sagt genom profeten som sade: ”Jag vill öppna min mun till liknelser, uppenbara vad förborgat har varit från världens begynnelse.”

I dessa verser säges det oss sålunda, vad Herren uppenbarar i detta kapitel, nämligen:

1: Himmelrikets hemligheter och

2. Vad förborgat har varit från världens begynnelse.

I 1 Mos. Läsa vi om en, som kallas Safenat-Panea, vilket enligt rabbinernas uttolkning betyder *”Uppenbarare av hemligheter”*. Denne är Josef, den hebreiske ynglingen, vilken hade blivit förkastad av sina bröder och som är den fullständigaste och bästa förebilden till Herren. Efter det han hade blivit förkastad av sina bröder, blev Josef genom Guds visdom uppenbarare av det fördolda.

Här i detta kapitel framträder Kristus såsom den förkastade Konungen, vilken bliver uppenbararen av de hemligheter, vilka skola ske

efter det att riket och Konungen hade blivit förkastade av Israel.

Det tolfte kapitlet slutar med skildringen av att Herrens närmaste komma till Honom, och av Joh. 7 finna vi, att de icke trodde på Honom. I det föregående läsa vi om folkets och dess ledares successiva förhärdelse och förkastelse av Konungen och riket.

Med det trettonde kapitlet inträder sålunda en oerhört viktig vändpunkt i frälsningshistorien. Främmande hade Herren Kristus blivit för sitt folk, ja, *”för sin moders barn”*, och i Matt. 12:50 upphäver Han de nationella och köttsliga

släktskapen och proklamerar den sanna, inre samhörigheten dem emellan, som göra den himmelske Faderns vilja.

”Samma dag gick Jesus ur huset och satte sig vid havet” (Matt. 13:1, ordagrann övers.). Att Han lämnade huset, står som en sinnebild av att Han upplöste förbindelsen med sitt folk, som vi ha sett i det föregående. Att Han satte sig vid havet, vilket symboliserar folkvärlden, nationerna eller hedningarna visar, att den undervisning, som Han nu skulle giva, de hemligheter, som Han ville uppenbara, föllo inom ett nytt område, att de gällde nationerna eller folkvärlden.

-Då församlade sig mycket folk omkring honom. Därför steg han i en båt; och han satt i den, medan allt folket stod på stranden.

Han skilde sig från mängden. I den första delen av detta evangelium rör Han sig mitt i mängden, men här sätter Han sig helt allena. Vilken märklig syn måste det icke ha varit! Där på sjöstranden äro folkmassorna, och Han sitter där ensam ett stycke från land. Han kan icke nås genom beröring nu. Allt har sin djupa betydelse. Och när nu allas ögon hänga fast vid Hans läppar, begynner Han att tala.

Vad Han säger, blir sagt i liknelser, och utan liknelser talade Han icke till dem. Han framställer sju liknelser. I intet annat evangelium finna vi dem sammanställda på det sätt, som här skett. Varför det? Anledningen därtill är påtaglig. Här uppenbaras Guds frälsningsvägs olika perioder som i intet annat evangelium. Vad den Helige Ande giver oss i detta evangelium, Nya Testamentets Genesis (Första Mosebok), är icke sammanfört i sträng kronologisk ordning, utan Han ordnar allt i ett bestämt syfte. Sedan riket hade blivit förkunnat och förkastat, meddelar Herren vad som skulle ske efter Hans förkastelse och under den tid, som Han är borta (jfr Luk 19:12). Och därför äro just dessa liknelser till antalet sju, vilket tal betecknar fullständighet, insatta just här.

Sex gånger säger Herren i dessa liknelser: *”Himmelriket är likt”*. Det är av grundläggande betydelse att få klarhet angående innebörden av uttrycket *”himmelriket”*. (På hebreiska *”ha-malkut haschamaim”*; på grekiska: *”hä basielia tån ouranån”* = himlarnas konungarike.) Att det icke är som någon av himlarna, är ju självklart. Är det då månne detsamma som det *”himlarnas konungarike”*, som omtalas i Dan. 7 och andra ställen i GT? Det kan icke vara så. Som sådant hade det blivit förkunnat och förkastat. Herrens och Hans apostlars budskap var detta: *”Himlarnas konungarike är nära, gören därför sinnesändring.”* Om detta höra vi icke ett ord i det trettonde kapitlet, ej heller i fortsättningen efter detta kapitel. För det andra kunde det icke om Herrens undervisning i kap. 13 sägas, att Han ville uppenbara vad förborgat hade varit ifrån världens begynnelse, om Han med *”himlarnas konungarike”* hade menat det i Gamla Testamentet till Israel utlovade riket. Ty detta rike är ju icke någon hemlighet utan det är fastmer klart uppenbarat.

Många säga, att *”himlarnas konungarike”* är kyrkan eller församlingen. Ja, detta är måhända den populäraste och allmännaste uppfattningen. (Vilken blivit till ytterlighet förtunnad genom den nyteologisk-sociala uppfattningen om *”Guds rike”* som ett socialt program, som skall åstadkomma världens förbättring. Denna riktning är socialistiskt orienterad. Representeras i vårt land av Nat. Beskow, Sam. Thysell, J. Julén, Bertil Mogård, Axel Andersson, N. J. Nordström m.fl. Det gäller att få detta program respekterat i stat och samhällen. När det har skett, blir världen *”Guds rike”*. Med Kristi ställföreträdande försoning och Hans personliga återkomst räknar man icke, fastmer tror man på världens successiva förbättring och frälsning genom stigande kultur och moral.) Man säger, att Kristus här börjar att undervisa om församlingen. Så t.ex. läres det, att Herren, när Han säger: Himmelriket är likt en surdeg, som en kvinna tog och lade i tre mått mjöl, osv, så skulle detta betyda kyrkan eller församlingen och evangeliet. Men församlingen kallas ingenstädes *”himlarnas konungarike”*. Det härskar en lika allmän som beklaglig förvirring i fråga om detta viktiga ämne.

Herren nämner för första gången ordet *”församlingen”* (grek. ekklesia) i det sextonde kapitlet av Matteus' evangelium, där Han säger, att Han skall bygga sin församling. Församlingen existerade icke i GT, den var inte alls känd då; den fanns icke heller till, då Herren vandrade omkring på jorden, och ingenstädes talar Han om församlingen såsom himlarnas konungarike, och den Helige Ande gör det icke heller. Anden talar om församlingen såsom en Guds boning, ett hus, ett tempel, Kristi brud och Kristi kropp, men – vi upprepa det – aldrig såsom himlarnas konungarike. Hela denna moderna tillämpning av himlarnas konungarike på församlingen eller kyrkan är främmande för Guds ord. Det är en obiblisk, mänsklig teori.

II
Utanför huset och inne i huset

Innan vi gå till den egentliga undersökningen av liknelserna om *”Himmelrikets hemligheter”*, vilja vi stanna inför den omständigheten, att fyra av dem äro talade utanför och tre inne i huset, där Herren bodde. Från båten talade Han till den stora skaran, sedan Han hade gått *”ut ur huset, där Han bodde”*. Så berättade Han där liknelsen om såningsmannen och gav även folket uttydningen därav; vidare talade Han från båten i tre andra liknelser, nämligen om ogräset i åkern, om senapskornet och om surdegen (v 24, 31 och 33).

De två grupperna på vardera fyra (2+2) och tre kännetecknas rent språkligt av att liknelserna i den första gruppen (om såningsmannen och om ogräset, om senapskornet och om surdegen) förbindas med varandra genom uttrycket *”en annan”*, medan de i den andra gruppen (om skatten i åkern, om pärlan och om fisknoten) förbindas inbördes med ordet *”ytterligare”*.

De tre sistnämnda liknelserna återfinnas i vv. 44, 45 och 47 och äro framställda endast för lärjungarna, sedan Jesus hade låtit folket gå och själv begivit sig hem med sina lärjungar, v. 36. Dessa liknelser voro sålunda icke avsedda för allmänheten och för den tidens skriftlärda men väl för de *"skriftlärda, som blivit lärjungar för himmelriket"*, v. 52, för att dessa av de därigenom förvärvade skatterna skulle kunna frambära *"både nytt och gammalt"*. Ty de som hava öron till att höra, äro *"saliga"* (v. 16); åt dem gives beständigt mer och mer, de undfå hela serien av sju liknelser såsom ett *"förråd"*, ur vilket de kunna dela med sig åt andra.

Vi kunna således icke vänta, att vi skola förstå de sista liknelserna, om vi icke låta Ordets ljus falla över detaljerna i de första. En skriftlärd, som blivit lärjunge för himmelriket, fås icke genom utbildning genom mänsklig vetenskap och ej heller genom kunskap om olika åsikter i dessa ämnen. De skriftlärda på den tiden voro icke så hemma i de av Gud ingivna Skrifterna som i en Hillels eller en Schammais utsagor, liksom våra dagars teologer och predikanter och präster i stort äro mera bevandrade i Gunkels (eller Staves, Herners eller Audéns) läror än i bibelns ord och undervisning. Dessa skriftlärda hade ej heller den övertygelsen och Andens kraft som profeterna, vilka sade: *"Så säger Herren!"* De återgåvo beständigt allenast vad andra hade sagt om Skriften. Så gjorde icke Herren Jesus, vilken talade med makt och myndighet och icke såsom deras skriftlärda (Matt. 7:29). En skriftlärd eller *"grammateús"* (grekiska = skriftlärd), som blivit en lärjunge för himmelriket, måste återgiva vad Skriften säger, och helst med Skriftens egna ord, och icke vad andra säga om Skriften. Därför är en sådan skriftlärd en auktoritet, som icke känner till eller gör några medgivanden för mänskliga åsikter utan allenast frågar: *"Vad säger Skriften?"*

Så blir en sådan skriftlärd "en husbonde", som utövar makt och myndighet, böjande sig för ingen utom för Gud. Här blir det inte att diskutera olika "åsikter" utan fastmer att inhämta Skriftens lära och att sedan böja sig för denna.

III
Allmän översikt

För att underlätta studiet av dessa liknelser, vilja vi avsluta vår inledning med en *"Allmän översikt"*, vilken avser att vara en schematisk överblick över den utförligare behandling, som sedermera följer. Alldeles på samma sätt som man i Kommunikationstabellen har en allmän översikt över järnvägar m.m. i början av boken men också inuti denna en större och mera detaljerad karta, för att den resande på denna skall kunna göra sig mera hemmastadd med avseende på enskildheterna.

Så vilja även vi i denna allmänna översikt angiva blott de bärande huvudtankarna, medan vi i de särskilda utredningarna över var och en liknelse komma att behandla dessa mera detaljerat.

1. Liknelsen om såningsmannen (eller liknelsen om säden), vilken ger oss lärdomar om huru den enskilde blir frälst genom att enfaldigt tro på Herrens ord. Här omtalas också de hinder, som möta dess mottagande och tillväxt i ett mänskligt hjärta. Av denna liknelse framgår desslikes klart, att den goda säden av naturen icke befinner sig i hjärteåkern; den måste sås på den, och först efter det att säden blivit mottagen i ett gott och hörsamt hjärta, kan och måste den bära frukt.

2. Liknelsen om ogräset visar oss, att den goda säden identifieras eller likställes med de människor, vilka såsom rikets barn ha blivit sådda i världens åker, medan den sataniska ogrässådden är ondskans barn, och att bådadera, de sanna kristna och de religiösa hycklarna, måste växa tillsammans till denna tidsålders avslutning. Vi kunna av denna liknelse draga den direkta slutsatsen, att en fullkomligt ren kyrka på denna jord icke kan förväntas och att alla försök att utrota ogräset (vilket icke är de grova ogudaktiga syndarna utan sådana som bekänna sig för att vara Guds barn utan att verkligen vara det och vilkas liv icke strider mot bekännelsen), äro hopplösa, emedan det icke ingår i Guds plan. Härav får naturligtvis icke den slutsatsen dragas att ingen församlingstukt skall utövas och ingen gräns dragas mellan världens och Kristi församling av de heliga, d.v.s. från världen avskilda pånyttfödda.

3. Liknelsen om senapskornet, vilken lär oss, att evangelii oansenliga sädeskorn nått en abnorm utveckling och blivit ett träd, i vilket himmelens fåglar, som redan i första liknelsen hotade sådden, nu ostört kunna bygga sina nästen. *"Himmelriket"* blir något stort i denna världen. Av ett *"trons senapskorn"* har det blivit ett *"träd"*, fast rotat i *"åkern"*, d.v.s. världen, och *"himmelens fåglar"* däri antyda för oss, att trons säde saknas, medan denna världens ting och intressen ha en säker tillflykt där.

4. Liknelsen om surdegen visar oss det inre tilltagande fördärvet i *"himlarnas konungarike"* i grell motsats till den glänsande yttre utvecklingen i förra liknelsen. Här i denna fjärde liknelse finna vi, att till slut allt blir genomsyrat av surdegen. Surdeg har i Skriften alltid en ond betydelse och betecknar något, som är dåligt och fördärvbringande. Så skall också den officiella kristenheten, det som utåt representerar *"Guds rike"* på jorden, genomsyras av all slags surdeg, så att den kristna kyrkan vid slutet av denna tidsålder knappast längre kan igenkännas vid en jämförelse med den ursprungliga apostoliska församlingen, vilket också är i överensstämmelse med andra profetiska uttalanden.

I dessa fyra nämnda liknelser har sålunda för den stora hopen framställts resultatet av den gudomlige Såningsmannens verk, i det att Människosonen kom för att uppsöka och frälsa det som var förlorat. Likaledes skildras också den store motståndarens diaboliska schackdrag att förhindra Guds frälsningsrådslut. De därpå följande tre liknelserna innehålla en undervisning av en mera intim karaktär, vilken gives *"inne i huset"* och till *"lärjungarna"*. Det är sålunda tydligt, att de i många hänseenden stå i nära förbindelse med de förra, under det att de dock på samma gång i någon mån äro av en annan beskaffenhet.

5. Liknelsen om skatten i åkern visar oss någonting för Huvudpersonen i kapitlet (Såningsmannen osv.) övermåttan dyrbart i åkern (världen), som Han förvärvade sig genom att offra allt. Vid den utförligare behandlingen härav längre fram skola vi snart finna, att den traditionella, katoliserande uppfattningen, att Kristus vore skatten och vi köparna, icke på någon punkt stämmer med Bibeln eller erfarenheten, lika litet som den allmänna utläggningen av surdegen såsom evangelium kan vara riktig.

6. Liknelsen om den kostbara pärlan visar oss, huru Köpmannen med offret av allt som Han ägde förvärvade sig något av oskattbart värde ur havet (folkhavet).

Vad detta är, liksom vad skatten i föregående liknelse avser, därom skola vi närmare tala vid den detaljerade utläggningen av denna liknelse.

Den femte och den sjätte liknelsen utgöra sålunda, liksom den första och den andra samt den tredje och den fjärde ett nära sammanhörande par för att belysa en sanning från två sidor.

7. Liknelsen om fisknoten visar oss till slut i stora drag vad som skall ske vid Herrens tillkommelse och änglarnas uppgift i samband därmed.

Och nu, efter dessa inledande korta anmärkningar vilja vi övergå till en något utförligare behandling av varje liknelse för sig. ■

Korta studier i skriften

Guds kärlek

Av Tage Johansson

Kärleken från Gud är inte en produkt av honom. Nej, Gud ÄR kärlek. Kärleken är det största. Men det är mycket viktigt att inte ställa kärleken ensam.

-att eder kärlek må allt mer och mer överflöda av kunskap och förstånd i allt. Fil.1:9

Guds kärlek har kommit ner till människan och blivit tillgänglig för henne genom att han sände sin son.

-Därigenom har Guds kärlek blivit uppenbarad bland oss, att Gud har sänt sin enfödde son i världen för att vi skola leva genom honom. 1 Joh.4:9

Gud kunde inte handla på annat sätt eftersom han älskade världen så högt. Kärleken uppenbarades i handling. Jesus drevs av denna kärlek när han av fri vilja kom för att bli vårt försoningsoffer. Han vann en rättfärdighet åt oss som vi får ta emot när vi blir födda på nytt. Detta är så stort att vi genom detta kan älska Gud tillbaka.

Människan har ett hjärta. Det är mer än bara en muskel som pumpar. Det är ett uttryck för det centrala i människans väsen. Från hjärtat utgår livet. Där börjar frälsningen. Andligt talat så tar Gud ut stenhjärtat och sätter in ett hjärta av kött. När vi upplever och tar emot Guds kärlek kan vi ge ett gensvar och börja älska honom enligt hans bud.

-Du skall älska Herren din Gud av allt ditt hjärta av all din själ och allt ditt förstånd.

Kärleken till honom visar sig i handling även från vår sida. 1 Joh.5:3:

-Ty däri består kärleken till Gud att vi hålla hans bud ;och hans bud är inte tunga.

När vi blivit födda på nytt visar oss Gud på vägen, hur vi ska kunna utöva Guds kärlek. Det är inte ett tungt trälarbete utan handlar om en fri vilja och har hans kärlek som drivkraft. Hur detta utvecklas beror helt på oss själva och vad vi upplåter vårt hjärta till. Man kan hysa kärlek till många ting. Den rike ynglingen hade kärlek till sina ägodelar. Demas hade kärlek till denna tidsålders väsende. Det finns sådana som älskar vällust mer än Gud eller är penningkära. Frågan om hur det skall utvecklas hos oss handlar helt och hållet om en enda sak. Har Gud fått hela ditt hjärta? Det är den viktiga punkten. Gud vill ha hela ditt hjärta, inte bara 50% eller 70 %. Detta är hemligheten till att människor har satt djupa spår i tiden. Vi kan tex nämna om William Booth som genom sin helöverlåtelse till Gud blev redskapet till att hela London lyftes upp från elände och förfall och skaror blev frälsta och förvandlade. Vi kan se på Paulus liv, som i människors ögon var dåraktigt och misslyckat. Han beskriver i 2 Kor 11:26- Hur han hade det, hur han utstod faror av många slag och var överlupen av hårt arbete. Men han ser det som helt av Guds nåd att få leva så för Gud.

-Allt förmår jag genom honom som giver mig kraft.

Dessa människor gav Gud allt. Vill vi ge honom allt? Gud kräver inte att vi ska göra något utan honom. Vi kan göra allt, till och med offra vår kropp, men utan Guds kärlek är det av intet värde. Vi sjunger i en sång *"men utan denna kärlek är min gärning kall och död"*. Men genom att ge Gud hela vårt hjärta kan vi börja uttrycka Guds kärlek. Den helige Ande håller kärleken vid liv. Rom 5:5:

-Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande.

Detta behöver ständigt underhållas och förnyas. Vi behöver ständigt möta Jesus så att han framstår levande för oss så att vi inte förlorar den första kärleken som efesierförsamlingen hade gjort.

I Höga Visan kan vi läsa om hur bruden får uppleva sin brudgum. HV 1:3, 2:4. Hon känner oerhörd hänförelse såsom vi kan göra när vi möter Jesus. Vi kan också se i Höga visan hur denna kärleksrelation utsätts för prövningar. Ibland kommer bruden på avstånd från sin brudgum. Ibland är gemenskapen bruten, men sedan upprättas den igen och mot slutet av Höga Visan ser man hur relationen allt mer stabiliseras. Gemenskapen dem emellan blir obruten. HV 5:2:

-Jag är min väns och min vän är min.

Kärleken är en oerhörd kraft. I 1 Kor 13 kan vi läsa om den att den fördrager allting, den tror allting, den hoppas allting,den uthärdar allting. När vi ger hela vårt hjärta kan kärleken bära en underbar frukt i våra liv. Vi kan också utöva denna kärlek gentemot människorna. Vi kan återspegla Guds kärlek till dem. Kärleken gör oss också redo för Jesu tillkommelse.

-Och Herren må giva eder en allt större och mer överflödande kärlek till varandra, ja till alla människor, en sådan kärlek som vi hava till eder, så att edra hjärtan styrkas till att vara ostraffliga i helighet inför vår Gud och Fader vid vår Herre Jesu tillkommelse, när han kommer med alla sina heliga. 1Tess3.12-13 ■

Den ofelbara kyrkan

Katolska prästers sexövergrepp mot barn - ett jättestort moraliskt problem

Analys av Stig Andreasson

Den ofelbara kyrkan Del 3

Från det ena landet efter det andra har det på senare år kommit rapporter om sådana övergrepp. Som vanligt är det den offentliga debatten som tvingar kyrkan att erkänna och beklaga skandalerna. En biskop avgick nyligen från sin post. För 20 år sedan hade han gjort sig skyldig till sexövergrepp mot en minderårig pojke. Denne hade nu betrott sig till en präst. Då biskopen blev konfronterad med anklagelsen erkände han sig skyldig och begärde avsked. Men officiellt hette det att han avgick *”på grund av samarbetsproblem inom församlingen.”* I det längsta försökte man alltså hemlighålla den verkliga orsaken. Och under de 20 år som övergreppet inte varit känt verkar det inte som om biskopen haft stora samvetsproblem. I varje fall inte stora nog till att framkalla ett erkännande med påföljande avskedsansökan.

Påven tvingas idag att resa omkring lite överallt och be om ursäkt för sina präster, som inte kan hålla fingrarna borta från små barn och halvvuxna ungdomar. Som ledare för en ofelbar kyrka måste han till och med erkänna att han leder *”en sårad och syndig kyrka”*. Det hörs nog så ödmjukt, och vi kan givetvis inte bedöma graden av hans uppriktighet. Men det faktum att den katolska kyrkan har ett hemligt arkiv för sexuella övergreppssaker, ett arkiv som den vägrar öppna för all insyn utifrån, ger oss inte intryck av att man verkligen vill gå till botten med det onda. I praktiken har det varit vanligt att man löst prästernas sexskandaler genom att flytta dem till andra pastorat. Plus att man försökt hemlighålla det hela genom att hänvisa till att skandalerna oftast uppenbarats i biktstolen, där prästerna har absolut tystnadsplikt. I de flesta länder är det emellertid så att plikten att avvärja allvarliga brott står över tystnadsplikten både för präster, läkare och advokater. Men enligt katolsk uppfattning står kyrkans kanoniska lag över alla andra lagar. Det borde skapa problem för det moraliska samvetet hos kyrkans ledare.

Enskilda katoliker kan begå fel men inte kyrkan som sådan.

Varje försök till verklig förändring av kyrkans struktur strandar på ofelbarhetsdogmen. Tomas Dixon, som själv tidigare tillhörde den katolska kyrkan, har uttryckt detta mycket klart i boken *”Enhet under påven?”* där han skriver:

> -Katolska kyrkan har lagt in en effektiv spärr mot syndabekännelse, förlåtelse och nystart genom att proklamera sitt läroämbete ofelbart – det kan inte ha haft fel, alltså finns det inget att be om förlåtelse för.

Här hör jag någon protestera. Jo, påve Johannes Paulus II bad om förlåtelse för kyrkans felgrepp både mot judarna och andra icke katoliker! Kyrkan har alltså ett känsligt moraliskt samvete! Ja, L’Osservatore Romano, Vatikanens officiella nyhetstidning, gjorde stort nummer av detta. Dess kommentar löd:

> -Påve Johannes Paulus II firade den heliga mässan i Sankt Peters Basilika och bad då Herren om förlåtelse för tidigare och nuvarande synder som begåtts av kyrkans söner och döttrar.

Alltså synder begångna av kyrkans söner och döttrar, men inte av Kyrkan som sådan! Ungefär detsamma gjorde samme påve under det stora ungdomsmötet i Paris för några år sedan. Han höll då ett tal inför en tusenhövdad publik och representanter från protestantiska kyrkor satt också på plattformen. Påvens tal inföll på samma datum som den ohyggliga *”Bartolomeinatten”* i augusti 1572, då minst 2.000 protestanter lönnmördades och kastades i Seinefloden. Eftersom denna massaker lyckades så bra, beslutade landets katolska myndigheter att göra detsamma ute i landsorten, vilket förde till att ytterligare 8.000 oskyldiga människor mördades på samma omänskliga sätt som i Paris. Nu stod påven på talarstolen i den franska huvudstaden just på det datum då massakern startade. Alla väntade att han skulle säga något om detta. Det gjorde han också. Först med några ord om att orsakerna till Bartolomeinattens fasor var oklara. Själv följde jag påvens framträdande på fransk TV, och kan bara komma ihåg en enda mening i påvens tal som egentligen berörde det moraliska ansvaret för den omtalade tragedin. Den meningen löd så här: *”Kristna har begått handlingar som evangeliet förkastar”*. Punkt och slut. En bekännelse i mer allmänna ordalag kan man knappast tänka sig. Egentligen kunde ju ingen med säkerhet veta om påven avsåg enbart Bartolomeinattens

massaker. Den korta meningen kunde också tillämpas på protestanter, som tog till vapen och dräpte sina katolska förföljare eller på andra liknande händelser. Men vi konstaterar alltså att påven i alla fall erkänner att en del av kyrkans dåligt upplysta söner och döttrar kan ha begått fel. Enskilda kristna kan ha gjort förkastliga handlingar. Men kyrkan själv och dess ledning nämns inte i det sammanhanget.

Ja, men det var ju heller inte kyrkan eller påven som organiserade massakern under Bartolomeinatten, hör jag någon säga. Det är riktigt, men den dåvarande påven uppmuntrade dock de styrande i Frankrike att bekämpa kätteriet. Alla som har läst lite historia vet också, att då nyheten om massakern av protestanterna nådde påvens palats i Rom, blev det glädjefest i den eviga staden. Den franske författaren Puaux beskrev detta med orden:

> -Kanonerna dånade och påve Gregorius XIII lät slå en medalj. Det Te Deum som på hans befallning sjöngs under Petruskyrkans valv, medan Loires, Seines och Rhones vågor förde med sig protestanternas lik, var en djävulsk konsert.

Författaren Stendhal skrev:

> -Det finns sålunda en plats i Europa, där mord offentligt hedras.

Det är onekligen svårt att förstå hur någon kan vara ofelbar i det som rör sedeläran (moralen) och samtidigt förhärliga lönnmord på oskyldiga människor. Borde inte det moraliska samvetet förbjuda både teologer och apologeter att på något sätt rättfärdiga eller urskulda sådana ogärningar?

Syndabekännelse eller självförsvar?

Vi skall se ännu lite närmare på den påvliga syndabekännelsen. Vi kan inte läsa vad som försiggår i en människas hjärta, inte heller i påvens. Men vi måste ha lov att lägga märke till de ord och uttryck han använder vid de tillfällen då han i egenskap av kyrkans högste ledare framför syndabekännelse. Orden förefaller ofta ganska tvetydiga. Påven använder ibland relativt milda ord om de ohyggliga brott som har begåtts under historien. Vid ett tillfälle ber han exempelvis om förlåtelse för det bruk av våld som somliga har gjort i tjänsten för sanningen. Katolska våldshandlingar hade alltså som mål att tjäna sanningen! Påven erkänner att dessa handlingar tidvis var något extrema och att somliga katoliker kan ha varit överdrivet nitiska i att främja sanningen med hjälp av svärdet. Men sanningens tjänare var de! Att de som blev offer för den katolska kyrkans förföljelser och religionskrig möjligen skulle haft något av sanningen på sin sida är då givetvis uteslutet. Den katolska ofelbarhetsdogmen gör det omöjligt för påven att tänka något sådant. Därför kan han heller inte direkt bekänna kyrkans synder. En ofelbar kyrka kan aldrig ha haft totalt fel. Enskilda katoliker kan ha varit övermycket nitiska i sin tjänst för kyrkan och sanningen. Men kyrkan själv har aldrig gått vilse från sanningens väg. För den som har läst om påvekyrkans massaker av albigenser, valdenser, hugenotter och många andra lämnar denna typ av syndabekännelse en obehaglig bismak. Sådana gudsmän som Wicliff, Huss och Savanarola, som ville reformera sin tids katolska kyrka, hade alltså fel. De som brände deras kroppar gjorde detta för att främja sanningen! Detta är vad man måste tro om man håller fast vid den katolska kyrkans ofelbarhet. Syndabekännelsen urartar därför närmast till ett sorts försvar för gångna tiders förkastliga handlingar. Det kan inte vara hälsosamt för det moraliska samvetet.

Ofelbarhetsdogmen för också till att den katolska kyrkans inställning till andra kristna fundamentalt inte kan ändras.

Jo, kyrkopolitiken kan ändras. Men hur är det exempelvis med de förbannelser, som kyrkan uttalat över annorlunda troende under tidigare ofelbara kyrkomöten, ledda av ofelbara påvar? Vi tar bara ett exempel i högen. Så här står det bl.a. i ett dokument från det stora kyrkomötet i Trent:

> -Om någon säger, att den rättfärdiggörande tron inte är något annat än tillit till den gudomliga barmhärtighet, som förlåter synderna för Kristi skull, och att vi blir rättfärdiggjorda bara genom denna tillit, han vare förbannad.

Tomas Dixon frågade den katolske biskopen Arborelius vad han hade att säga om Trentförbannelserna och fick följande svar:

> -Anatema-satserna (förbannelserna) är riktade mot idéer, som man ser som avvikelser från tron, inte mot personer. De utsäger inte att lutheraner alltid tänker just så.

Du kan med andra ord tillhöra en annan kyrka än den katolska, exempelvis den lutherska, bara du inte omfattar de idéer som kyrkomötet förbannade! Men alla bibeltroende evangeliska kristna omfattar ju precis dessa idéer! Vi har ingen annan frälsningsgrund än Guds nåd och barmhärtighet uppenbarad i Jesus Kristus. Därmed står vi under påvekyrkans förbannelse. Man kan faktiskt säga, att påvekyrkan förbannar den sanna tron på evangelium. Lyckligtvis säger Bibeln att *”en grundlös förbannelse har ingen verkan”*. (Ordspr. 26:2) Men borde inte ett normalt samvete få problem med en trosbekännelse som till stor del består av förbannelser över oliktänkande? Och varför inte återkalla dessa förbannelser? Problemet är att de fastställdes av ofelbara påvar och en ofelbar kyrka och kan därför inte ändras.

Så några ord om bannlysningen av Martin Luther. Nu sägs katoliker och lutheraner vara eniga i läran om rättfärdiggörelsen. Båda parter erkänner att deras strider berott på missförstånd. Då borde väl bannlysningen av Luther

”Den katolska ofelbarhetsdogmen gör det omöjligt för påven att tänka att de som blev offer för den katolska kyrkans förföljelser och religionskrig möjligen skulle haft något av sanningen på sin sida.”

kunna upphävas. Men nej, upphävning av en bannlysning måste ske medan den bannlyste ännu är i livet, säger Roms kyrka. Det är märkligt, för kyrkan sysslar eljest ovanligt mycket med de döda. Under mässan ber man för de döda, och i helgonkulten ber man också till de döda. Ingen blir helgonförklarad förrän efter sin död. Befriad från skärselden blir man heller inte förrän efter döden. Varför kan då inte en bannlysning över någon som är död likaledes upphävas? Orsaken är antagligen den, att upphävs en bannlysning av en död person, som därför inte kan göra avbön, så innebär det i viss mån ett erkännande av att bannlysningen var ett misstag. Men en ofelbar kyrka gör ju inga misstag. Ofelbarhetsdogmen har fått kyrkan att fastna i sin egen snara. Enligt katolsk tro kan aldrig någon som protesterat mot den ofelbara kyrkan ha haft rätt. Alla protestanter har nödvändigtvis alltid haft fel. Detta är ödesdigert för det moraliska samvetet och hindrar varje möjlighet till sund självrannsakan.

Ofelbarhetsdogmen blir extra problematisk i ljuset av påvarnas historia.

Ofta hör vi katolska apologeter poängtera, att det bara är i lärostolen som påven är ofelbar. Som människa är han bristfällig som alla andra. Ibland erkänner de till och med att både stora helgon och stora syndare har suttit på påvestolen. Stora syndare på påvestolen! Det hörs närmast chockerande.

Låt oss nu vara sakliga. Bibeln säger tydligt *”att det finns ingen människa som inte syndar”* (1 Kon.8:46). Ingen kan begära att påvarna skulle utgöra ett undantag från den regeln. Bibeln säger också att *”vi begår alla många fel”*. (Jakob 3:2) Ingen uppnår således den absoluta fullkomligheten här i tiden. Eftersom Skriften säger att alla begår fel, så blir det genast suspekt om någon människa eller någon mänsklig institution gör anspråk på ofelbarhet på något område. Själva ofelbarhetstanken är faktiskt suspekt i Skriftens ljus. Men detta är inte allt. Bibeln understryker också att det är en markant skillnad på två ting. Det är att som oomvänd praktisera synd som vana och levnadssätt och att som kristen stundom misslyckas med att göra Guds fullkomliga vilja. Det är med andra ord skillnad på att leva ogudaktigt och att leva gudfruktigt. Ingen är fullkomlig, det är sant. Men en sann kristen lever, trots sin ofullkomlighet, i lydnad för Guds bud. Jesus sade: *” Om någon älskar mig håller han fast vid mitt ord”*. (Joh.14:23) Då en Jesu lärjunge misslyckas och snubblar på vägen, reser han sig igen, bekänner sin synd och vandrar vidare på lydnadsvägen. Den som däremot framhärdar i grov synd och orättfärdighet kan inte vara en sann kristen, även om han bekänner sig som sådan och tillhör någon kyrka. Om sådana namnkristna säger Skriften:

> -De försäkrar att de känner Gud, men med sina gärningar förnekar de honom. De är avskyvärda och olydiga, odugliga till varje god gärning. (Titus 2:16)

Alltsedan urkristen tid har de församlingar, som vill följa Guds Ord, därför praktiserat någon form av församlingstukt. Personer som lever i uppenbar synd och vägrar att omvända sig, måste då uteslutas ur gemenskapen, i hopp om att detta skall föra dem till besinning.

Låt oss nu med kyrkohistorikern Hjalmar Holmquist ta en titt på några av dem, som suttit på påvestolen i gången tid. En av påvekyrkans allra mörkaste perioder inföll på 900-talet. Härom skriver Holmquist:

> -Dryckeslagen blev vanliga även på de heliga platserna. Domkyrkorna voro om nätterna platser för otroliga orgier, bönehusen hade blivit rövarkulor. I Rom skulle det enligt samtidas vittnesbörd varit svårt att finna en enda präst som inte var okunnig, svag för pengar och försedd med konkubiner. Fördärvet var inte mindre i klostren, som nästan förvandlades till rövarborgar. Kanske var tillståndet allra värst hos påvedömet självt. Påvar av – och tillsattes, bekämpade och mördade varandra. På 8 år blev 8 påvar valda och störtade. Ännu värre tider stundade, en nära 50-årig ”pornokratiens” tid. Teodora, en romersk senators hustru, lika känd för sin underbara skönhet som för sin lastbarhet och härskartalang, kom nu att med sina lika sköna och lastbara döttrar under ett halvt århundrade besätta Petri stol med sina älskare, söner och barnbarn, vilka voro den ene ovärdigare än den andre. Den 16-årige Octavianus lät sig smörjas till påve under namnet Johan XII. Redan som 16-åring var han en liderlig usling och förde påvestolen till dess djupaste förnedring. Han drack vid sina orgier djävulens skål, levde i blodskam, mördade sina konkurrenter och sålde allt heligt för pengar, tills han efter 8 års regering fann döden mitt i sina utsvävningar.

Först en enkel fråga. Tror du att apostlarna på sin tid skulle ha utvalt personer av samma kaliber som ovannämnda påvar till att bli församlingsledare? Bland de villkor som krävs för att bli en sådan ledare nämner de apostoliska breven bl. a. följande:

> -Han skall ha gott anseende bland dem som står utanför, så han inte får dåligt rykte. – Han skall vara oklanderlig, en enda kvinnas man, nykter, förståndig. – Han får inte missbruka vin eller vara våldsam.

Ännu flera ting nämns, men detta räcker för att vi skall förstå att åtskilliga påvar aldrig skulle kunnat bli ledare i den urkristna församlingen. De hade inte ens blivit betraktade som kristna, ty sanna och normala kristna lever inte som flera av dessa påvar uppenbarligen levde. Men inte ens detta är allt. I ett nutida demokratiskt rättssamhälle hade många av dessa påvar med rätta behandlats som kriminella och hamnat i fängelse på livstid.

Stora syndare har suttit på påvestolen, erkänner katolska apologeter. Lyckligtvis kan stora syndare bli frälsta om de omvänder sig och tar emot Jesus som Frälsare. Blodröda synder blir då snövita och en livsförvandling sker. Men så länge ingenting tyder på att en sådan omvändelse och livsförvandling har skett och så länge någon lever ett uppenbart ogudaktigt liv är det givetvis orimligt att betrakta honom som en möjlig kandidat till ledarskapet i en kristen församling. Ännu orimligare blir det om man tror att insättningen av en sådan person i ett andligt ämbete skulle göra honom ofelbar. Denna olyckliga ofelbarhetsdogm tvingar alla katoliker att betrakta även ovannämnda påvar som Kristi ställföreträdare på jorden. De måste betrakta dem som teoretiskt ofelbara i dogmatik och morallära. De måste se dem som förmedlare av apostolisk succession och som högsta ledare av en ofelbar kyrka. Men samtidigt måste de erkänna att dessa påvar begick handlingar som säkert fick vanligt folk att rysa och få mardrömmar! Det måste vara farligt och osunt för samvetet att acceptera en sådan kombination av orättfärdighet och religiös förmätenhet.

Samvetet kan både väckas och bedövas. Därför är det viktigt att både sanning och lögn, rättfärdighet och orättfärdighet får stå för vad de är och omtalas med rätt namn. Hur lärda män kan försvara den katolska ofelbarhetsdogmen utan att få problem med sitt moraliska samvete är och förblir en gåta. ■

Jag hade inte planerat..
forts från sid 3

banken. Hon vakar över fakturering och har ofta kontakt med olika sociala distrikt som anlitar Pilgrimshem Hotell för sina klienter.

I församlingens tjänst

Under sina många år i Maranataförsamlingens tjänst, har Anita hunnit vara med och stötta i storfamiljer som byggdes upp på olika platser i landet. Hon berättar:

- När jag och min man Verner var nygifta, bodde vi ett år på Myrhult hos Gustaf Larsson. Sedan bodde vi fyra år i Skåne. Där jobbade jag på ett bageri som vi drev. Så jag har fått många olika saker att göra i församlingen under olika perioder. När vi kom tillbaka till Stockholm 1985 fick jag möjlighet börja jobba på tryckeriet vi hade i Blackeberg. Då började jag sätta material vi skulle trycka. Vi satte en hel del böcker åt Evangelii-Press. En hel del barnböcker, och även boken ”Stöt i basun" av David Wilkerson, kommer Anita ihåg.

-1990 på våren hade vi fått klart med hotellrum på Bällsta, och då fick vi också ett avtal med invandrarverket och tog under ett par perioder emot flyktingar här. Som mest hade vi över hundra. Då blev det mycket arbete med att också servera mat åt dem. Vi hade ett hus i Mariehäll, där en del av storfamiljen bodde. Men det huset brann ner, och då var det underbart att vi hade församlingen och kunde flytta in och bo på Bällsta. Vi hade väldigt fin gemenskap med varandra.

Om någon hade sagt åt mig ett par månader innan jag kom in i uppgiften att vara husfru att jag skulle få ta hand om köket, så skulle jag bara ha skrattat. Jag hade inte ens blivit ledsen eller förtvivlad, det var så totalt avlägset och dumt att tänka sig. Men sedan blev det i alla fall så att jag fick ta ansvar för köket och planeringen och även när invandrarna sedan försvann så hade jag ansvar för köket i totalt fjorton år. Jag hade inte någon utbildning för att syssla med dessa ting. Men i församlings- och storfamiljsgemenskapen fick jag min utbildning!

Jag har då och då rest bort, och har då varit tvungen att delegera uppgifterna. Efterhand har jag fått lägga av en del. Krafterna räcker inte till, och jag tycker det är jättebra att andra kommer in i uppgifterna. Jag har fått överlämna beställning av matvaror och en del av bokföringen.

Kamp och seger

Många år har gått. Anita har troget tjänat i de mest skiftande uppgifter, och med hela sin livsstil är hon ett vittnesbörd om hur den som tror på Gud kan övervinna och hålla ut.

-Man har varit med om mycket svårigheter. Människor har lämnat oss. Det har funnits tider då vi har haft mycket dålig ekonomi. Vi har varit utsatta för myndigheternas och skattemyndigheternas oförståelse för vårt arbete. Det har inte varit enkelt. Det har funnits tider då man tänkt att nu kommer myndigheterna och sätter oss i fängelse. De har påstått både det ena och det andra om oss. Det har egentligen varit en förföljelse. Visst har det känts svårt. Men jag har aldrig kunnat tänka mig att lämna frälsningen eller församlingen.

Anita har ett stort ansvar. Utan anteckningar skulle det vara omöjligt att hålla reda på allt.

Anita talar med eftertryck, och med den styrka som många års beprövad erfarenhet ger. Anita och Verner har inte fått några barn i sitt äktenskap. Men Anita har ändå fått uppleva något av rikedomen att ha barn genom att hon i storfamiljsgemenskapen hjälpt föräldrarna med barnpassning och gett handledning till ungdomarna som växt in i olika uppgifter. Hon är verkligen en ”moder i Israel”.

-Det här är mitt liv. När jag var ung tänkte jag hela tiden att Jesus kommer snart, jag kommer aldrig att hinna bli pensionär. Förkunnelsen var ju sådan. Och jag har aldrig ångrat att jag valde att leva i tjänst för församlingen. Det här bibelordet 'Herre, till vem skulle vi gå', har följt mig.

Vi samtalar litet mera om vilken svår tid vi lever i. Om att människor inte vill tro på Gud, och hela världen går mot sin upplösning. Tiden är kort. Och Anita upprepar igen med eftertryck:

- Jag har känt att just det här är mitt bibelord: Herre, till vem skulle vi gå. Det finns ingen annan möjlighet. ■

Planera för möten och konferenser!

Välkommen till Maranataförsamlingen i Stockholm som inbjuder till mötesserier, bibeldagar och konferenser under året. Några av dem anges här. Dessutom planeras tältmöten i Rålambshovsparken i augusti.

Påskkonferens	21 - 25 april
Pingstmöten	11 - 13 juni
Sommarkonferens	16 - 24 juli

Mer information: www.maranata.se, tel 08 98 56 83

POSTTIDNING B
MIDNATTSROPET
Box 20134
161 02 Bromma

Begränsad eftersändning
Vid definitiv eftersändning återsänds försändelsen med nya adressen på baksidan.

Människor blir hjälpta!

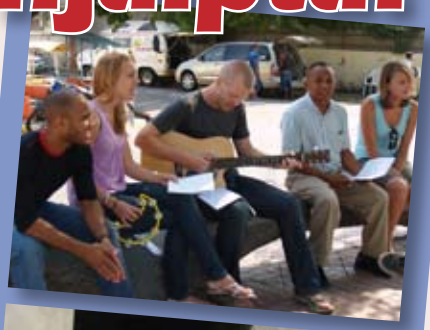

Palavé - Dominikanska republiken

I den haitiskt präglade bateyen Palavé arbetar Comunidad Maranata sedan en del år tillbaka, bland annat med att driva en skola. Palavé är till stor del bebodd av haitiska familjer varav de flesta saknar visum eller andra nödvändiga handlingar för att fritt kunna leva och bo i Dominikanska republiken. Trots att många av dem bott där i flera år och även varit gästarbetare åt statliga bolag, klassas de som om de är i transit, och lever varje dag under hot om att utvisas. Bara under det här årets första månad har dominikanska migrationen utvisat nästan 5 000 haitier, en verkställighet som kan äga rum när exempelvis en arbetare åker mellan sitt arbete och hemmet. Då en haitier fastnar i en kontroll ges han ingen möjlighet att åka till sin familj utan utvisas direkt till gränsen.

Flera av Comunidad Maranatas medarbetare lever på detta sätt under en ständig press. Januari 2011 intensifierades utvisningarna vilket lett till att familjeförsörjare inte vågar åka in till stan för att söka arbete.

Tack vare gåvor som kommit in har flera av våra vänner fått arbete genom missionen, vilket varit till en oersättlig hjälp. På andra bilden ovanifrån står Zebastian tillsammans med två av församlingens byggnadsarbetare, på trappan till ett hus som blir färdigt i slutet av februari månad och som då ska upplåtas för en fattig haitisk familj som idag bor i ett fallfärdigt ruckel.

Baptiste - Haiti

I den haitiska bergsbygden Mont-Léon, en timmes gångväg från Baptiste, finns en skola med 221 elever. Samtliga elever har fått sin årsavgift betald av Comunidad Maranata och vi har även delat ut skrivböcker, pennor och sudd till barnen.

Skolan, som bilden till höger visar, består idag av plåttak och jordgolv. Föreningen som driver skolan har av kommunen fått en tomt att bygga på men saknar resurser.

Var med och bidra till att fattiga familjer i Dominikanska republiken och Haiti får hjälp. Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka. Marantaförsamlingen förmedlar din gåva.

Vill du vara med? Sänd din gåva till: PG 44 10 05 - 6